

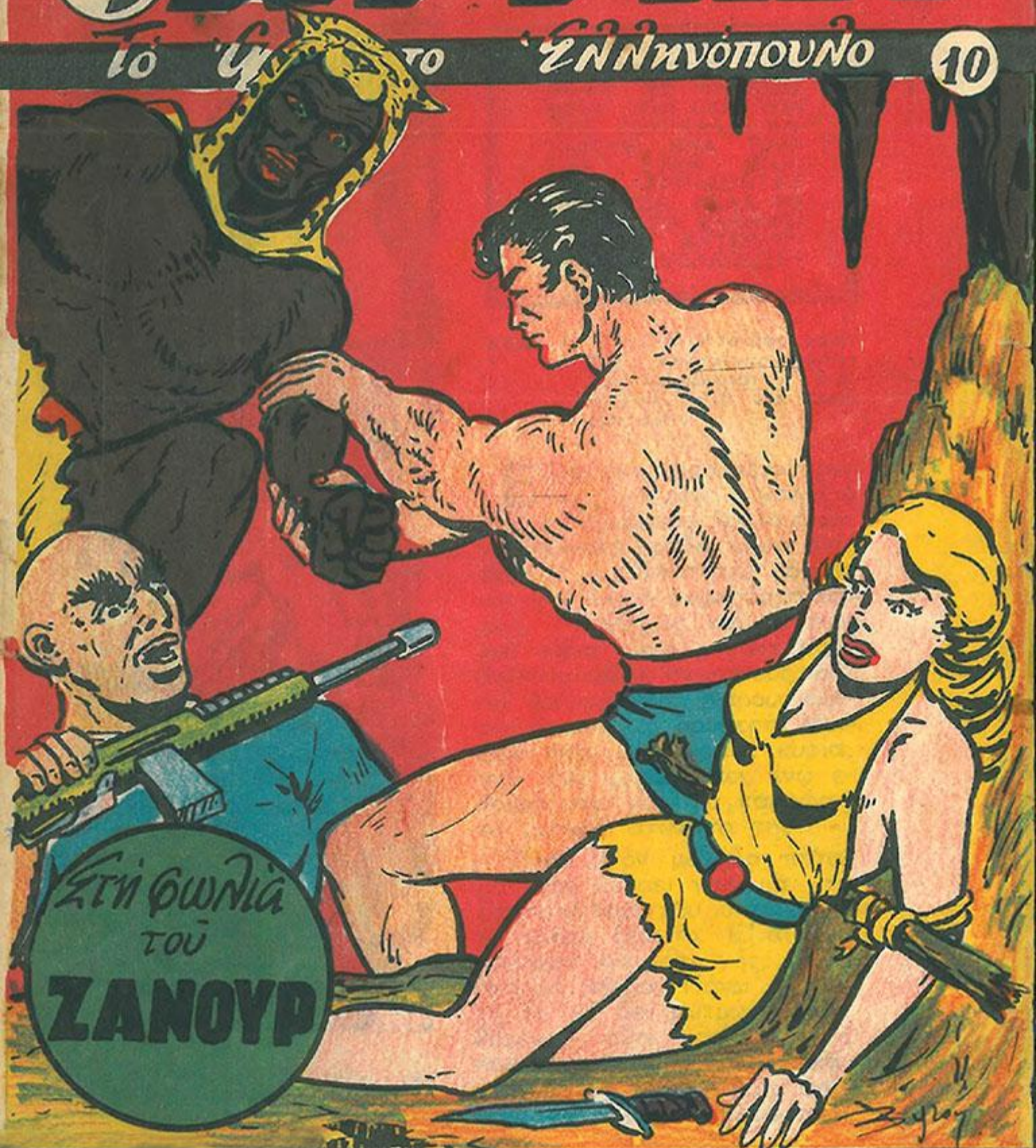
ΤΑΡΓΚΑ

Το 4^ο ΤΟ

ΖΗΝΝΟΠΟΥΛΟ

10

ΣΤΗ ΘΩΝΙΑ
ΤΟΥ
ZANOYR

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

ΗΡΟΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΖΑΝΟΥΡ

Ο κτηνάνθρωπος δοκιμάζει την μεγαλύτερη κατάπληξι της ζωής του.

Ο ΚΤΗΝΩΔΗΣ ΖΑΝΟΥΡ ΜΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΩΝ «ΛΗΣΤΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ» ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΕΝΑ ΠΛΗΓΜΑ ΣΤΟΝ ΤΑΡΓΚΑ, ΑΡΠΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΜΑΛΟΑ. ΑΛΛΑ ΤΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΘΥΕΛΛΩΔΩΣ!

ΚΕΦ. 1 "Όπου ο Άτσίδας κάνει ένα πρωτότυπο κυνήγι και τσακώνεται μ' ένα Ιθαγενή, για μιὰ κερήβρα μέλι.

Είναι ένα χαρούμενο πρωϊνό, γεμάτο γαλάζιο φώς κι' άρώματα λουλουδιών. Η ζούγκλα κρύβει μέσα στις βαθειές κι' άπάτητες λόχμες της ένα σωρό σαρκοβόρα θηρία, πάνθηρες και τίγρεις και φίδια και γιγαντιαίους δηλητηριώδεις σκορπιούς, αλλά φαινομενικά παρουσιάζεται άκακή και δροσερή. Μοιάζει σαν μιὰ ωραία κυρία, που σου χαμογελάει, ενώ έτοιμάζεται να σου καρφώσει τὸ μυτερό στιλέττο της!

Πλάϊ στον μεγάλο ποταμό, που κυλάει γαλήνια τὰ ξάστερα νερά του, υπάρχει ένα μικρό ξέφωτο. Είναι ένα φαλακρό κομμάτι γῆς, από σκληρή πέτρα. Πάνω σ' αυτή τῆ γῆ δέν φυτρώνει ούτε θάμνος, ούτε ρεϊκι, ούτε πουρνάρι. Κι' όμως, ξαφνικά, στην άγωνα τούτη πέτρα βρέθηκε φυτρωμένο πρωϊ-πρωϊ

ένα... καταπράσινο φουντωμένο δεντράκι!

Τὰ ὄμορφα παραδείσια πουλιά, πού τινάζουν τὰ πολύχρωμα φτερά τους στὸ κοντινὸ πυκνὸ δάσος, βλέπουν μ' ἐκπληξι αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο δέντρο καὶ ξεκόβουν ἕνα-ἕνα κι' ἔρχονται νὰ κάτσουν στὰ κλαδιά του. Ἀλλὰ νά, πού γίνεται κάτι πολὺ παράξενο: μόλις τὸ πουλί κάτση σ' ἕνα κλαδί, τότε τὸ δέντρο κουνιέται ἀνάλαφρα καὶ τὸ πουλί πέφτει... κεραυνοβολημένο!

Τότε τὸ δέντρο... σκύβει, παίρνει ἀπὸ χάμω τὸ σκοτωμένο πουλί καὶ ξαναστέκεται ἀκίνητο... μουρμουρίζοντας :

— Ἐγκὼ μαντήση ἐσένα, ἐγκὼ πετάξει-πετάξει ντικός σου φτερός, ἐγκὼ ψήσει ἐσένα, ἐγκὼ ντώσει ἐσένα, φάει-φάει ἐμένα!

Ὅπως θὰ καταλάβατε, τὸ δέντρο πού ξεφύτρωσε ξαφνικὰ πάνω στὸ βράχο, εἶναι ὁ... Ἄτσίδας! Τὸ σχέδιο πού κατέβασε αὐτὴ τὴ φορά ἢ κεφάλαια του εἶναι πράγματι... σοφό! Ἀπ' τὰ ξημερώματα ἔχει τυλιχτῆ ὀλόκληρος μὲ τεράστιους κλάδους φυτῶν καὶ στέκεται ἀκίνητος στὸ ἄγανο τοπίο, παριστάνοντας τό...δέντρο!

Τὰ πουλιά ξεγελιοῦνται! Ἔρχονται καὶ κάθονται στὰ...κλαδιά του καί, τότε, αὐτὸς μὲ τὸ φυσοκάλαμό του τὰ κεραυνοβολεῖ!

Ἀπ' τὸ πρωῖ ἔχει κάνει μεγάλη θραῦσι στὰ πετούμενα.

Τώρα εἶναι εὐχαριστημέ-

νος. Ἐτοιμάζεται νὰ πετάξει τοὺς κλάδους, νὰ πάψη νὰ εἶναι...δέντρο καὶ νὰ ξαναγίνη Ἄτσίδας, ὅταν ἕνα καινούργιο πουλί, πού φτερουγίζει κοντά του, τὸν κάνει ν' ἀλλάξει γνώμη.

— Ἐγκὼ, λέει ὁ μόνος του, πετάνει ἐσένα φύσα-φύσα κάλαμος, ἔπειτα πάρει ἐμένα, φύγει ἐμένα!

Ξαφνικὰ, ὄμως, τὰ μάτια του γουρλώνουν. Αὐτὸ τὸ πουλί δὲν εἶναι σὰν τ' ἄλλα. Εἶναι ἕνα ἀπὸ κείνα τὰ παράξενα πουλιά τῆς ζούγκλας, πού τὰ λένε «δείχτες» καὶ πού ὀδηγοῦν, ὅποιον τ' ἀκολουθεῖ, σὲ μελίσσια γεμάτα ὠραῖο μέλι!

Ὁ ἀστεῖος νέγρος τὰ ξέρει αὐτὰ τὰ πουλιά. Θυμάται τὸ μέλι, τραβάει τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του, τὸν γλύφει μὲ ἀνεκφραστή, γλυκύτητα καὶ μουρμουρίζει:

— Μέλος! Πουλὶς πάει-πάει μπροστά, ἐγκὼ πάει-πάει πίσω, πουλὶς ντεῖχνει ἐμένα μέλος, ἐγκὼ ματζεύει-ματζεύει μέλος, ντίνει ἐμένα, τρώει ἐμένα!

Πραγματικὰ ὁ «δείχτης» πετάει μπροστά. Κάθε τόσο στέκεται καὶ κυττάζει τὸν Ἄτσίδα, σὰ νὰ τὸν προσκαλῆ. Ὁ ἀστεῖος νέγρος τὸν ἀκολουθεῖ. Τυλιγμένος, καθὼς εἶναι, μὲ τὰ πελώρια κλαδιά, δὲν διακρίνεται εὐκόλα, κι' ἀπὸ λίγο μακρύτερα μοιάζει σὰν δέντρο, πού...περπατάει!

Ἔτσι μπαίνουν μέσα στὸ βαθὺ δάσος. Μπροστὰ τὸ πουλί καὶ πίσω ὁ Ἄτσίδας, προχωροῦν ὦρα πολλή.

Ξαφνικά ὁ «δείχτης» φωλι-
άζει σ' ἓνα δέντρο. Χτυπάει
δυνατὰ τὰ φτερά του, ἔπειτα
ἀνοίγει τὸ ράμφος του καὶ
βγάζει μιὰ παράξενη κραυγή.
Ὁ κωμικὸς νέγρος προβάλλει
τὴν κεφάλαια του ἀνάμεσ'
ἀπ' τὰ πυκνὰ κλαδιά, πού
τὴν τυλίγουν καὶ κυττάζει
γύρω του λαίμαργα. Ἐκεῖ-δί-
πλα ὑπάρχει ἓνα μεγάλο με-
λίσσι. Οἱ κερῆθρες του εἶναι
γεμάτες μέλι, ἀλλὰ οἱ μέλισ-
τες τριγυρίζουν δεξιά κι' ἀρι-
στερά, βουϊζουν καὶ φαίνον-
ται ἀγριεμένες. Ὁ Ἀτσίδας
προσέχει καλύτερα καὶ βλέ-
πει, τί εἶναι ἐκεῖνο πού τὶς
ἀγριεύει. Ἐνας ἰθαγενὴς ἔ-
χει ἀνακαλύψει τὰ μελίσσια,
στέκεται κοντὰ τους κι' ἀνά-
θει χόρτα ξερά, πού ἀναδί-
νουν πυκνὸ καπνὸ. Θέλει ἔ-
τσι νὰ διώξη τὶς μέλισσες,
γιὰ νὰ μπορέση νὰ πάρη ἀν-
ενόχλητα τὸ μέλι.

Ὁ ἀστεῖος νέγρος γίνεται
μπαρούτι ἀπὸ θυμό.

Κι' ἀμέσως μπήγει τὶς ἀ-
γριοφωνάρες του:

— Ἐσὺ φύγει-φύγει! Ντι-
κός μου εἶναι μέλος!

Μέσα στὴ σιγὴ ὁ ἰθαγενὴς
ἀκούει αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ φω-
νάρα κι' ἀναπηδάει τρομαγ-
μένος. Κυττάζει γύρω του,
ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ δῆ τίπο-
τα, γιατί ὁ Ἀτσίδας, ἔτσι
καθὼς εἶναι τυλιγμένος στὰ
πελώρια κλαδιά, μοιάζει σὰν
ἓνα δέντρο, ἀνάμεσα στ' ἄλ-
λα δέντρα.

Ὁ ἰθαγενὴς κάνει μιὰ
γκριμάτσα ἀπορίας καὶ συ-
νεχίζει τὸ κάπνισμα τοῦ με-
λισσιού.

Αὐτὸ κάνει τὸν Ἀτσίδα ἔ-
ξω φρενῶν.

Τρέχει καταπάνω στὸν ἰ-
θαγενὴ, φωνάζοντας καὶ βρί-
ζοντας.

Ἐκεῖνος πάλι, καθὼς βλέ-
πει ἓνα...δέντρο, νὰ τὸν κα-
ταδιώκει καὶ νὰ τὸν βρίζη,
στέκεται μιὰ στιγμή, τὸ κυτ-
τάζει μὲ τὰ μάτια πεταμένα
ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους κι'
ἔπειτα τὸ βάζει τρομαγμένος
στὰ πόδια. Πιστεύει πὼς τὸ
...δέντρο αὐτὸ εἶναι στοιχει-
ωμένο! Ἀνοίγει τὰ χέρια του
μὲ μιὰν ἀπελπισμένη κίνησι
καὶ τρέχει σὰν τρελλός. Πη-
δάει τ' ἀγκάθια, διασχίζει
τοὺς πλατύφυλλους θάμνους,
χώνεται μέσα στὶς λόχμες,
ἀλλὰ, ξαφνικά, ἓνα ἀπρόοπτο
ἐμπόδιο τὸν κάνει νὰ διακό-
ψη τὸν δρόμο του.

Ψηλά, στὰ κλαδιά ἑνὸς
μεγάλου δέντρου, κάτι σα-
λευεῖ. Ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ πρά-
σινα φύλλα διακρίνεται τὸ
κιτρινωπὸ δέρμα τῆς λεοπάρ-
δαλης, μὲ τὰ πλατεῖα μαῦ-
ρα του στίγματα! Τὸ εὐκίνη-
το θηρίο σέρνεται ὑπουλα κι'
ἀθόρυβα, ἀπὸ κλάδο σὲ κλά-
δο. Τὸ χοντρὸ κεφάλαια του πα-
ραμερίζει τὶς φυλλωσιές καὶ
τὸ μάτι του κυττάζει μοχθη-
ρὰ τὸν ἰθαγενὴ, πού τρέχει
κάτω ἀπ' τὸ δέντρο. Ὅλ' αὐ-
τὰ κρατᾶνε μόνο μιὰ στιγμή.
Ἐπειτα τὸ σαρκοφάγο τινά-
ζεται σὰν βέλος, σκίζει γορ-
γὰ τὸν ἀέρα καὶ πέφτει ἀπά-
νω στὸν ἀνύποπτο ἰθαγενὴ,
μὲ ὄλο του τὸ βάρος! Τὰ νύ-
χια τῶν μπροστινῶν ποδιῶν
του...σὰν δέκα κοφτερὰ καὶ
γυριστὰ μαχαίρια ξεσκίζουν

τις σάρκες του ανθρώπου, πολύ βαθιά, ως τα κόκκαλα. 'Ο ίθαγενής δέν προλαβαίνει ν' αντισταθῆ. "Ενα σπαραχτικό ούρλιαχτό του σκίζει τὸ λαρύγγι. "Αμέσως κυλιέται στὸ χῶμα, κάτω ἀπ' τὰ πόδια του τρομεροῦ σαρκοφάγου!

Τὴν ἴδια στιγμή οἱ φυλλωσιές τῶν γύρω δέντρων, κουνιούνται, σὰ γὰ περνᾷ ἀνάμεσά τους ἕνας δυνατός ἀέρας. "Ενα σωρὸ ἄλλα αἰλουροειδῆ σαρκοβόρα θηρία ξεπροβάλλουν μέσα ἀπ' τὰ φυλλώματα, ἔτοιμα νὰ μοιραστοῦν τὴ λεία, πού πέτυχε ἡ πρώτη λεοπάρδαλις.

'Ο 'Ατσίδας, μεταμφιεσμέ-

Ο 'Ατσίδας ἐπιπλέει μὲ τὸ πεῶριο κασπούζι πάνω στὴν κοιλιὰ του.

νός πάντα σὲ δέντρο, ἔχει φτάσει πολὺ κοντὰ στὸν ἰθαγενῆ. Βλέπει τὴ φοβερὴ ἐπίθεσι τοῦ θηρίου καὶ κοντοστέγεται.

Πρῶτη του σκέψις εἶναι νὰ γυρίση πίσω καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ἀλλὰ δέν προφταίνει. Μιὰ ξαφνικὴ πελώρια δύναμι, πού μοιάζει μὲ σεισμό, τὸν συγκλονίζει ὀλόκληρο. Παραπατάει σὰν μεθυσμένος κι' εἶναι ἔτοιμος νὰ σωριαστῆ στὸ χῶμα! Μιὰ ἀπ' τὶς πολλὲς λεοπαρδάλεις τὸν ἔχει περάσει γιὰ...δέντρο κι' ἔχει πηδήσει μὲ ἀπίστευτὴ ὀρμῆ, ἀπάνω στοὺς κλάδους πού τὸν τυλίγουν!

Τὰ γόνατα τοῦ κωμικοῦ νέγρου λύνονται. Καθὼς νοιώθει μιὰ λεοπάρδαλι ματζωμένη λίγα μέτρα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, πάει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβο του. "Επειτα εἶναι καὶ τὸ βάρος της, πού τὸν κάνει νὰ κλονίζεται περισσότερο! Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στόμα του. Πετᾷ καταγῆς ὅλους τοὺς κλάδους πού τὸν τυλίγουν, μαζί μὲ τὴ λεοπάρδαλι, καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὸν ποταμό. 'Ο τρόμος του εἶναι τόσο μεγάλος, ὥστε δέν γυρίζει τὸ κεφάλι του νὰ δῆ, τί γίνεται πίσω. Ἀκούει, ὅμως, πολὺ κοντὰ του βήματα καὶ λαχανιασμένες ἀναπνοές κι' αὐτὸ τὸν κάνει νὰ δυναμῶνῃ ὀλοένα τὸ τρέξιμό του!

Τρέχοντας ἔτσι σὰν δαιμονισμένος, φτάνει στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ κι' ἐκεῖ, χωρὶς γὰ σταθῆ νὰ πάρῃ ἀνάσα, δί-

Οι Χάντα προχωρούν άκροβελιστά προς τή σπηλιά του Τάργκα.

νει μιὰ καὶ πέφτει στὸ νερό. Τὸ πλαδαρὸ σῶμα του βυθίζεται στὴν ἀρχὴ κι' ἔπειτα ξαναβγαίνει στὴν ἐπιφάνεια σιγά-σιγά, σὰν μαῦρο μπαλόνι. Ἐκεῖ ἐπιπλέουν ἄγρια ὑδροχαρὴ φυτὰ, πελώριες νεροκολοκύθες, χοντρά καρπούζια καὶ ἄγρια πεπόνια.

Ὁ κωμικὸς νέγρος κόβει τὸ πιὸ μεγάλο ἀπ' αὐτὰ τὰ καρπούζια, ξαπλώνεται ὁ ἴδιος ἀνάσκελα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ κι' ἔπειτα βάζει τὸ καρπούζι ἀπάνω του.

Ἔτσι, καμουφλαρισμένος κάτω ἀπὸ τὸν πελώριο καρπό, ἀφήνεται νὰ τὸν παρασύρῃ τὸ σιγανὸ ρεῦμα.

Τὸ μάτι του γουρλωμένο

κυττάζει μὲ τρόπο νὰ δῆ τί γίνεται στὴν ὄχθη. Ἐκεῖ ὑπάρχουν ψηλὲς καλάμιες καὶ πράσινα βούρλα. Ὁ Ἀτσίδας δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ καὶ πολὺ καλά, μαντεύει, ὅμως, ὅτι μερικὰ ἀπ' τὰ πεινασμένα σαρκοφάγα τριγυρίζουν ἐκεῖ ἀνήσυχτα καὶ ὀσμίζονται τὸν ἀέρα, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβουν, τί ἀπέγινε καὶ πῶς χάθηκε ξαφνικὰ ἡ λεία τους.

Ὁ κωμικὸς νέγρος εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος.

Γλείφει τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του καὶ μουρμουρίζει:

— Θερίος ψάχνει-ψάχνει, θερίος ὅκι βρίσκει ἐμένα, καρ

πούτζι σκεπάτζει - σκεπάτζει έμένα!

Καθώς τόν παρασύρει, όμως, τὸ νερὸ ἀνάλαφρα, ὁ Ἄτσίδασ δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμό. Νοιώθει τὸ καρπούζι ν' ἀκουμπᾶ πᾶνω στὰ χεῖλια του κι' αὐτὸ τοῦ ξυπνάει τὴν ὄρεξι. Στὴν ἀρχὴ κάνει λίγη... ὑπομονή. Ἐπειτα λίγο-λίγο ἀνοίγει τὸ στόμα του καί, ἀπότομα, τὸ κλείνει μὲ δύναμι! Οἱ δοντάρεις του βυθίζονται στὸ καρπούζι, κόβουν ἓνα τεράστιο κομμάτι μαζί μὲ τὴν φλούδα καὶ τό... ἀλέθουν στὰ γρήγορα!

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχή. Ἄμέσως ὁ κωμικὸς νέγρος γλυκαίνεται. Τὰ σαγόνια του ἀρχίζουν νὰ δουλεύουν σὰν μυλόπετρες καὶ τὸ τεράστιο καρπούζι μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μετακομίζει στό... στομάχι του, φουσκώνοντάς το σὰν ἄσκι!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὅμως, πληρώνει ἀκριβὰ τὴ λαίμαργία του.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φυτὰ τῆς ὄχθης διακρίνονται τὰ θηρία. Τὸν ἔχουν διακρίνει τώρα, πὺ ἔφυγε ἀπ' τὴ μέση τὸ καρπούζι καὶ φαίνονται πολὺ πεινασμένα, γιὰτὶ δὲν διστάζουν νὰ πέσουν στὸ νερό, γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσουν!

Ὁ ἀστεῖος νέγρος μένει κατάπληκτος.

Ξέρει, πὺς αὐτὰ τὰ αἰλουροειδῆ σαρκοφάγα δὲν μπαίνουν ποτὲ μέσα στὸ νερό, γιὰ νὰ κυνηγήσουν τὴ λεία τους. Γι' αὐτὸ γεμίζει ἀπορία καὶ

τρόμο, καθὼς τὰ βλέπει νὰ πέφτουν μέσα στὸ ποτάμι.

Χτυπάει μὲ δύναμι τὶς ποδάρες του στὸ νερὸ καί, σὰν πελώριος βάτραχος, ἀπομακρύνεται γοργὰ πρὸς τὴν ἄλλη ὄχθη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὅμως, ἀκούει κι' ἀπὸ κείνη τὴν πλευρὰ ἓνα ὑποπτο σούρσιμο. Ἀνασηκώνει τὴν κεφάλια του καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν καὶ γεμίζουν πανικό. Ἐνας κροκόδειλος ἔρχεται ἀπὸ κεί! Τόσην ὥρα καθόταν κουρνιασμένος μέσα στὴν ἄμμο, κάτω ἀπὸ τὶς καλαμιές καὶ περίμενε τροφή. Καθὼς βλέπει τὸν Ἄτσίδα, τὰ πελώρια σαγόνια του ἀνοίγουν, δείχνοντας δυὸ ἀκανόνιστες σειρὲς ἀπὸ τεράστια σουβλερὰ δόντια. Τὰ πόδια του κινοῦνται ταχύτατα, τὸ πελώριο λεπιδωτὸ κορμί του γλυστράει στὴν ἄμμο καὶ μπαίνει στὸ νερὸ σὰν ὑποβρύχιο. Μόνο τὸ ἀποκρουστικὸ ρύγχος του μένει πᾶνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Ἡ μεγάλη οὐρά του, σὰν ἓνα παντοδύναμο κουπί, τοῦ δίνει μιὰν ἀπίστευτην ὠθησι. Καὶ τὸ τέρας χυμάει νὰ κατασπαράξῃ τὸν πανικόβλητο νέγρο!

Ὁ Ἄτσίδασ δὲν ἔχει πιά κανένα τρόπο νὰ σωθῆ.

Ἀριστερὰ του ἔρχονται οἱ λεοπαρδάλεις. Δεξιὰ του εἶναι ὁ πεινασμένος κροκόδειλος.

Ὁ κωμικὸς νέγρος ρίχνει μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ τρόμου καὶ κλείνει τὰ μάτια...

ΚΕΦ. 2. "Όπου δυὸ σαρκοφάγα χάνουν ξαφνικά τὴν τροφή τους καί... ἀλληλοτρῶγονται!

Ο Ζοῦμπο, ὁ μεγάλος ἱερός ἐλέφαντας, προχωρεῖ ἀργὰ ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ ζούγκλα.

Ξαπλωμένοι στὴ ράχη του, ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα, κάνουν ξεκούραστα ἓνα μικρὸ περίπατο κι' ἀπολαμβάνουν τὴν πρωϊνὴ δροσιὰ τοῦ παρθένου δάσους. Εἶναι κι' οἱ δυὸ ἀμέριμνοι. Μοιάζουν σὰν...βαθύπλουτοι κύριοι τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ποὺ διαθέτουν δική τους λιμουζίνα καὶ ταξιδεύουν, ὅπου θέλουν χωρὶς τὰ κουράζονται.

Ὁ ἔξυπνος ἐλέφαντας περπατᾶ ἀργὰ καὶ μαλακά, γιὰ νὰ μὴν τραντάξει τοὺς κυρίου του. Κάθε τόσο σηκώνει τὴν προβοσκίδα του, κόβει ὄριμους κι' εὔχυμους καρπούς καὶ τούς... προσφέρει στὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας καὶ στὴν ὀμορφὴ συντρόφισσά του.

Ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα τοὺς καθαρίζουν προσεχτικὰ καὶ τοὺς τρώνε, χαϊδεύοντας γι' ἀνταμοιβὴ τὸν Ζοῦμπο, στὴ βάσι τοῦ πελώριου αὐτιοῦ του.

Ξαφνικά, ὅμως, ἡ χαρούμενη συντροφιά τῶν τριῶν φίλων σταματᾶει.

Ἡ Μαλόα ἐντείνει τὴν προσοχή της.

Ὁ Τάργκα στήνει αὐτὶ ταραγμένος.

Κι' ὁ Ζοῦμπο κουνάει μὲ ἀνησυχία τὴν προβοσκίδα

του, σὰ ν' ἄκουσε κι' αὐτὸς κάτι παράξενο.

Καί, νά! Σὲ λίγο ξανακούγεται διαπεραστικὴ, ἀπελπισμένη, σπαραχτικὴ μιὰ ἀνθρώπινη κραυγὴ τρόμου!

Τώρα πιά κανεὶς δὲν ἔχει ἀμφιβολία. Κάποιος ἄνθρωπος κινδυνεύει κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ Ἄτσίδα! "Ὅλοι τους ἔχουν ἀναγνωρίσει τὴ φωνή του.

Σὰν ἓνα κομμάτι λάστιχο ὁ Τάργκα πετιέται ὀρθίος ἀπάνω στὴ ράχη τοῦ Ζοῦμπο. Ἄπὸ κεῖ-ψηλά, σὰ νὰ βρίσκεται σὲ παρατηρητήριον, μπορεῖ νὰ δῆ, τί γίνεται γύρω του.

Ἡ Μαλόα στηλώνεται κι' αὐτὴ στὰ πόδια της, δίπλα του.

— Τί συμβαίνει, Τάργκα; ρωτᾶει μὲ ταραχή. Βλέπεις τίποτα;

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀπλώνει τὰ μπράτσα. Μὲ τὸν δείκτη τοῦ χεριοῦ του τεντωμένο, τῆς δείχνει τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, ποὺ σ' ἓνα σημεῖο παφλάζουν κι' ἔχουν γεμίσει ἀφρούς.

— Βλέπεις; τῆς λέει. Διακρίνεις ἐκεῖ-κάτω;

Ἡ Μαλόα ἐντείνει τὴν προσοχή της, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ καλά, τί συμβαίνει σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τοῦ ποταμοῦ. Ὅμως τὸ βλέμμα τοῦ Τάργκα εἶναι πιὸ δυνατὸ κι' ἀπ' τὸ βλέμμα ἐνὸς γερακιοῦ. Γι' αὐτὸ ξεχωρίζει καθαρὰ τὸν Ἄτσίδα, ποὺ παραδέρνει ἀπελπισμένος στὰ νερά, τὰ αἰλουροειδῆ σαρκοφάγα, ποὺ τοῦ ρίχνον-

ται από τή· μιὰ καὶ τὸν κροκόδειλο πού· τοῦ ἐπιτίθεται ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά·.

Ἡ ἀπόστασι πού· τὸν χωρίζει ἀπ' αὐτὴ τὴ δραματικὴ σκηνὴ εἶναι μεγάλη. Ὅσο γρήγορα κι' ἂν τρέξῃ, θὰ φτάσῃ σίγουρα τὴ στιγμὴ, πού· ὁ μισὸς Ἀτσίδα...θ' ἀναπαύεται στὸ στομάχι τοῦ κροκόδειλου, κι' ὁ ἄλλος μισὸς στὰ δόντια τῶν αἰλουροειδῶν!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο στέκει γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλό·.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι σκοτεινό. Στὰ μάτια του ἔχουν μαζευτῆ τὰ σύννεφα τῶν συλλογισμῶν. Τὸ ἔξυπνο μυαλό του δουλεύει μὲ γρη-

Φεύγει τρέχοντας μὲ τὴν ἀναίσθητη Μαλόα στὸν ὦμο.

γοράδα μοτέρ ἀεροπλάνου. Κι' ἀμέσως βρίσκει τὴ λύσι.

Ἔτσι, καθὼς βρίσκεται στὴ ράχη τοῦ Ζούμπο, παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, πού· κάνει τὸ στήθος του νὰ προβάλλῃ σὰν χαλύβδινη θολωτὴ καμπάνα. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ξεπετιοῦνται οἱ χοντροὶ μῦνες του καὶ τσιτώνουν τὰ δέρμα, σὰ νὰ γυρεύουν νὰ τὸ σκίσουν. Λυγίζει τὰ πόδια του, τὰ τεντώνει ἀμέσως μὲ δύναμι κι' ἐκτοξεύεται ἀπ' τὴ ράχη τοῦ Ζούμπο, ὅπως μιὰ· τορπίλλη, ἀπὸ τὸν τορπιλλοβλητικὸ της σωλήνα!

Τὸ τέλειο κορμί του σκίζει τὸν ἀέρα μὲ κατεύθυνσι λοξή, πρὸς τ' ἀπάνω. Τὰ πανίσχυρα μπράτσα του τεντώνονται μπροστὰ καὶ τὰ δάχτυλά του, σὰν χαλύβδινες ράπάγες, γαντζώνουν τὸ μακρὺ λυγερὸ κορμί ἐνὸς ἀναρριχητικοῦ, πού· κρέμεται ἀπ' τὰ κλαδιὰ τῶν πελώριων παρόχθιων δέντρων! Ἀπὸ κεῖ ὁ Τάργκα ξεκινάει γιὰ ἓνα γρήγορο ἐναέριο ταξίδι. Κρεμασμένος στὴν ἄκρη τοῦ ἀναρριχητικοῦ, σκίζει μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τὸν ἀέρα, διαγράφοντας ἓνα πελώριο τόξο. Στὴν ἀρχὴ τὸ τόξο αὐτὸ κατεβαίνει πρὸς τὸν ποταμό. Τὸ σῶμα τοῦ Τάργκα βουτιέται ὡς τὴ μέση στὸ νερό, τὸ σκίζει ἀστραπιαῖα καὶ φεύγει συνεχίζοντας τὸ τοξωτὸ ταξίδι του, πρὸς τὸν αὐρανό!

Ὅμως, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού· βουτιέται καὶ σκίζει τὸ νερό, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο πραγματοποιεῖ ἔ-

να ἀληθινὸ κατόρθωμα σβελτάδαις καὶ δυνάμεως! Μὲ τὰ δυὸ τοῦ πόδια, σὰν μὲ μιᾶν ὑπερφυσικὴ χαλύβδινη τανάλια, ἀρπάζει τὸν Ἀτσίδα καὶ τὸν παρασύρει μαζί του, στὸ ὑπόλοιπο ταξίδι! Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα πέφτουν κι' οἱ δυὸ μαλακά, πάνω στὰ χόρτα τῆς ὄχθης!

Ὁ πεινασμένος κροκόδειλος καὶ τ' ἀπληστα σαρκοφάγα ποὺ ἐτοιμάζονται νὰ διαμοιράσουν τὶς πλαδαρὲς σάρκες τοῦ Ἀτσίδα, χάνουν ξαφνικὰ τὴ λεία, μέσα ἀπ' τὰ δόντια τους!

Γίνεται μόνον ἓνας πελώριος κυματισμός, τὰ νερὰ γεμίζουν ἀφροὺς κι' ὅταν οἱ ἀφροὶ διαλύονται ὁ κροκόδειλος δὲν βλέπει πιά μπροστὰ του τὸν κωμικὸ νέγρο. Αὐτὸς ταξιδεύει γατζωμένος μέσα στὰ πόδια τοῦ Τάργκα! Ὁ κροκόδειλος βλέπει μόνον τὶς λεοπαρδάλεις κι' ἀφήνει ἓνα θυμωμένο γρυλλισμό. Τ' ἀνατριχιαστικὰ μάτια του γεμίζουν κακία. Ἡ παντοδύναμη οὐρά του χτυπάει μὲ λύσσα τὸ νερό. Καὶ τὰ ὀρθάνοιχτα σαγόνια του ὀρμοῦν νὰ κατασπαράξουν τὰ σαρκοβόρα θηρία!

Ἀπὸ τὴν ὄχθη ὁ Τάργκα παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον αὐτὴ τὴ σύγκρουσι τῶν τεράτων. Καί, ξαφνικά, μένει κατάπληκτος.

Στὴν ἐπίθεσι τοῦ κροκόδειλου, οἱ λεοπαρδάλεις δὲν δείχνουν καμμιά διάθεσι ν' ἀμυνθοῦν. Ὁ Τάργκα ἀπορεῖ, γιατί ξέρεي πῶς αὐτὰ τὰ θηρία εἶναι δυνατόν καὶ περήφα-

Ὁ κροκόδειλος δέχεται ἓ α συντριπτικὸ κτύπημα στὸ κεφάλι.

να καὶ στέκονται ἔτοιμα ν' ἀμυνθοῦν μπροστὰ σὲ κάθε ἀντίπαλο, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἰσχυρός.

Ὅμως αὐτὲς οἱ περίεργες λεοπαρδάλεις φαίνονται πανικόβλητες.

Ὁ κροκόδειλος προφταίνει μιᾶν ἀπ' ὅλες.

Ἀνοίγει τὰ πελώρια σαγόνια του, τὰ κλείνει μὲ δύναμι καὶ οἱ ἀφροὶ τοῦ νεροῦ κοκκινίζουν ἀπ' τὸ αἷμα! Τὸ θῦμα σπαράζει μέσα στὰ δόντια τοῦ τέρατος. Μιὰ κραυγὴ βγαίνει ἀπὸ τὸ λάρυγγι του, ἀλλὰ ἡ κραυγὴ αὐτὴ εἶναι... ἀνθρώπινη! Δὲν εἶναι κραυγὴ λεοπαρδαλῆς ἢ ἄλλου θηρίου!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο προσέχει καλύτερα. Τότε μόνον καταλαβαίνει πὼς τὰ θηρία αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἰθαγενεῖς, ποὺ φοροῦν στὴ ράχη τους τομάρια μεγάλων λεοπαρδάλων, ποὺ τὶς ἔχουν γδάρει μὲ πολλὴ τέχνη, ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὡς τ' ἄκρα τῶν ποδιῶν!

Στὰ χέρια τους, ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά τους, ἔχουν ἐφαρμόσει κοφτερὰ καὶ γυριστὰ μαχαίρια, ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦν μὲ πολλὴν ἐπιδειξιότητα, σὰν νύχια!

— Ἡ φυλὴ τῶν Χάντα! μурμουρίζει ὁ Τάργκα μὲ σφιγμένα δόντια.

Αὐτοὺς τοὺς ἰθαγενεῖς τοὺς ξέρει πολὺ καλά. Εἶναι οἱ αἰμοδόροι λησταὶ τῆς ζούγκλας. Ἀπληστοὶ καὶ αἰμοδόροι μεταμορφώνονται συχνὰ σὲ πάνθηρες καὶ κουρνιαζοῦν στὰ ψηλὰ δέντρα.

Ἀπὸ κεῖ χτυποῦν ὑπουλα τοὺς περαστικούς ἰθαγενεῖς, ποὺ σχηματίζουν караβάνια καὶ μεταναστεύουν, κουβαλώντας μαζί τους ὅλα τους τὰ ὑπάρχοντα. Πέφτουν ἀπάνω τους σὰν πραγματικὰ θηρία καὶ τοὺς ξεσκίζουν μὲ τὰ ἀτσάλινα νύχια τους. Ἐπειτα τοὺς ἀφήνουν βορὰ στ' ἀγρίμια, παίρνουν τὰ ὑπάρχοντά τους καὶ φεύγουν!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο κάνει μιὰ γκριμάτσα ἀπορίας. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ, πὼς οἱ Χάντα τόλμησαν νὰ φανοῦν στὴ δική του περιοχὴ. Μιὰ σκέψι σπιθίζει μέσα στὸ μυαλό του: μήπως πίσω ἀπ' τοὺς ληστὲς τῆς

ζούγκλας κρύβεται κάποιος ἄλλος, ἰσχυρότερος ἐχθρός;

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πέφτει στὸ ποτάμι. Τὰ πόδια του χτυποῦν δυνατὰ τὸ νερὸ καὶ τὰ πελώρια μπράτσα του ἀγκαλιάζουν τὸ κύμα. Οἱ κινήσεις του εἶναι τόσο κομπῆς, ἀρμονικὲς καὶ δυνατές, ὥστε, ὅλος μαζί, μοιάζει σὰν ἓνα ὠραῖο λευκὸ καὶ περήφανο κότερο.

Πίσω του κολυμπάει ὁ Ἀτσίδας, σὰν... καρβουνιάρικη μαούνα!

Σὲ λίγο βγαίνουν κι' οἱ δυὸ στὴν ἀντίπερα ὄχθη.

ΚΕΦ. 3. Ὅπου οἱ Χάντα νικοῦνται κατὰ κράτος, ἀλλ' ἀποκομίζουν ἓνα πολύτιμο λάφυρο!

Ε δῶ οἱ ληστὲς τῆς ζούγκλας ἔχουν ἀρχίσει μιὰ σωστὴ μάχη μὲ τὴ Μαλόα!

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Τάργκα, μόνη, χωρὶς τὴν βοήθεια τοῦ ἀγαπημένου της, ἀμύνεται μὲ ἥρωισμό καὶ λύσσα.

Ἐχει πέσει μπρούμυτα πάνω στὴ ράχη τοῦ Ζούμπο κι' ἀπὸ κεῖ λογχίζει μὲ τὸ ἀκόντιό της, ὅσους ἰθαγενεῖς ξεφεύγουν, ἀπὸ τὴν πανίσχυρη προβοσκίδα καὶ τὰ τρομερὰ πέλματα τοῦ ἐλέφαντα!

Ὡστόσο οἱ Χάντα ἀγωνίζονται μὲ πείσμα.

Θᾶλεγε κανεὶς πὼς γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ ἔφτασαν ὡς ἐδῶ: γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν Τάργκα καὶ τὴ Μαλόα!

Ἐχουν χωριστὴ κιόλας σὲ δυὸ ὀμάδες.

Ἡ μιὰ προσπαθεῖ νὰ ρίξῃ

τῆ Μαλόα κάτω ἀπὸ τὸ ζωντανὸ φρούριό της.

Ἡ ἄλλη ομάδα προχωρεῖ ἀκροβολιστὰ πρὸς τὴ σπηλιὰ τοῦ Τάργκα. Δὲν ἔχουν ἀντιληφθῆ πῶς τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο βρίσκεται στὴν ἀντίπερα ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ προχωροῦν μὲ τὰ τέσσερα, γιὰ νὰ τὸν αἰφνιδιάσουν μέσα στὴ φωλιά του!

Ὁ Τάργκα τοὺς βλέπει καὶ τὰ μαῦρα μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμό.

Τὸ χέρι του χουφτιάζει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του. Τὴν τραβάει μὲ δύναμι, καὶ τὸ μυαλιστερό ἀτσάλι ἀστράφτει κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ἡ ἐπίθεσις τοῦ Τάργκα γίνεται μὲ γρηγοράδα ἀνεμοστρόβιλου. Κάνει μερικὰ ἀστραπιαῖα ἄλματα καί, καθὼς βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς Χάντα, ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζη σὰν ἄχυρο ποὺ τὸ ἔχει ἀρπάξει κάποιος τρομερὸς σίφουνας. Τὸ χέρι του ἀνεβοκατεβαίνει ρυθμικά, δυνατὰ κι' ἀκούραστα, σὰν ἔμβολο μηχανῆς. Ἡ αἰχμὴ τοῦ μαχαιριοῦ του βυθίζεται ἀδιάκοπα στὶς σάρκες τῶν ληστῶν τῆς ζούγκλας! Αὐτοὶ μένουν κατάπληκτοι ἀπ' τὰ κεραυνοβόλα χτυπήματα τοῦ Τάργκα. Προτοῦ προλάβουν ν' ἀμυνθοῦν, ἔχουν κιόλας ἀποδεκατισθῆ. Ὅσοι μένουν ζωντανοί, ὑποχωροῦν κατατρομαγμένοι. Οἱ ἄλλοι, ἐκεῖνοι ποὺ ἀγωνίζονταν νὰ ρίξουν τὴ Μαλόα κάτω ἀπὸ τὸν ἱερό ἐλέφαντα, τρέχουν νὰ βοηθήσουν τοὺς συντρόφους τους.

Ὁ Τάργκα στέκεται γιὰ μιὰ στιγμή.

Ἀνασαίνει βαθειὰ στηρίζοντας τὴ ράχη του στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου, ἀναμετράει τοὺς καινούργιους ἀντιπάλους του καὶ χυμάει καὶ πάλι, σὰν μαινόμενο λιοντάρι.

Οἱ γεροδεμένοι κι' αἰμοβόροι ἰθαγενεῖς Χάντα προσπαθοῦν ν' ἀμυνθοῦν μὲ ὅλα τὰ μέσα. Ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ τὸν χτυπήσουν μὲ τὰ κοφτερὰ γυριστὰ μαχαίρια, ποὺ βρίσκονται μέσα στὰ δάχτυλά τους, κι' ἄλλοι τοῦ ἐκσφενδονίζουν σὰν λυσσασμένοι, μεγάλες πέτρες καὶ χοντρά κλαδιὰ δέντρων!

Ἐνα σωστὸ χαλάζι ἀπὸ βαρειὰ ἀντικείμενα πέφτει ἀπάνω στὸν Τάργκα. Ὅσες πέτρες χτυποῦν ἀπάνω στοὺς πελώριους μυῶνες του, πηδοῦν ἀμέσως πίσω, χωρὶς νὰ τοῦ κάνουν ζημιὰ, σὰν νὰ χτύπησαν ἀπάνω σὲ μιὰ μάζα ἀπὸ καλοδουλεμένο καουτσούκ!

Ξαφνικά, ὅμως, μιὰ ἀπ' ὅλες τὶς πέτρες, σκίζει ὀρμητικὰ τὸν ἀέρα κι' ἔρχεται νὰ χτυπήσῃ μὲ δύναμι στὸν λαιμὸ τοῦ Κυρίαρχου τῆς Ζούγκλας, ἀκριβῶς ἀπάνω στὴν καρωτίδα! Εἶναι ἓνα τρομερὸ χτύπημα, ποὺ μπορεῖ νὰ σωριάσῃ σὰν κεραυνόπληκτο, ἀκόμα κι' ἓνα βουβάλι. Ὅμως ὁ Τάργκα στέκεται. Τὰ πόδια του τὸν κρατοῦν σὰν χαλύβδινοι στύλοι, ἀλλὰ ἓνα θαμπὸ πέπλο ἀπλώνεται μπροστὰ στὰ μάτια του. Γιὰ μιὰ στιγμή ὅλα γύρω του γί-

νοντάι άχνά, θαμπά καί στριφογυρίζουν παράξενα. Μέσα σ' αὐτή τή θολούρα βλέπει δυò ίθαγενεῖς, ποὺ θέλουν νὰ ἐπωφεληθοῦν καὶ χύνονται καταπάνω του, σφίγγοντας μέσα στὰ δάχτυλά τους, δέκα μαχαίρια ὁ καθένας τους!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν νοιώθει δισταγμό.

Σὰ νὰ κινῆται μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα γεμάτη πυκνὴ ὁμίχλη, ὁρμάει στὸν ξυανὸ ἀπὸ τοὺς ίθαγενεῖς. Ἡ τρομερὴ του γροθιά ἀνεβαίνει ψηλά καὶ κατεβαίνει μὲ ἀφάνταστη ὁρμή. Ὁ ἀντίπαλος δοκιμάζει γιὰ μιὰν ἀπειροελάχιστη στιγμή τὸ συναίσθημα ὅτι τὸν χτύπησαν στὸ κεφάλι μ' ἓνα πελώριο σφυρί! Ἐπειτα σωριάζεται μὲ τὸ κρανίον του κατακομματισμένο!

Ὁ Τάργκα σκύβει σὰν σίφουνας.

Ἀρπάζει στὰ δυò του μπράτσα τὸν νεκρὸ καὶ τὸν πετάει μὲ δύναμι ἀπάνω στὸν δεῦτερο ίθαγενῆ, ἀνατρέποντάς τον.

Τὴν ἴδια στιγμή βλέπει μακρὰ τὴ Μαλόα.

Τὸ ἥρωϊκὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας ἔχει πηδήσει ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα καὶ τρέχει νὰ βοηθήσῃ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο.

Οἱ ληστὲς τῆς ζούγκλας ἀρχίζουν νὰ περνοῦν μερικὲς δύσκολες στιγμὲς. Μένουν ἀκόμα ὄρθιοι πολλοὶ καὶ πολεμοῦν μὲ λύσσα, ἀλλὰ ὁ Τάργκα ἔχει συνέλθει ἐντελῶς καὶ χυμάει ἀνάμεσά τους καὶ τοὺς σωριάζει στὴ γῆ, ὅπως

ὁ τυφῶνας ποὺ στριφογυρίζει ἀνάμεσα σὲ φρεσκοφυτεμένα δεντράκια καὶ τὰ ξεπετάει, μαζί μὲ τὶς ρίζες τους!

Στὸ μεταξύ, ὁ Ἀτσίδας ἔχει σκαρφαλώσει πάνω στὴ ράχη τοῦ Ζούμπο. Ἀπὸ κεῖ φτάνει μιὰ χαρὰ τὰ πιὸ ψηλὰ κλαδιὰ τῶν ἀγριοροδακινιῶν. Κόβει ροδάκινα, τὰ καταβροχθίζει καί, συγχρόνως, μὲ δυνατὲς κραυγές, ὁδηγεῖ τὸν ἐλέφαντα ἐναντίον τῶν Χάντᾶ!

Τὸ ἔξυπνο παχύδερμο καταλαβαίνει τί σημαίνουν οἱ κραυγές τοῦ ἀστείου νέγρου. Ἡ προβοσκίδα του σφυρίζει ὠργισμένα, καθὼς ἀρπάζει τοὺς ληστὲς ἓναν-ἓναν καὶ τοὺς πετάει σὰν μικρὰ πραγματάκια ψηλά, στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ πέσουν μετὰ στὴ γῆ καὶ νὰ μείνουν ἀκίνητοι, μὲ πολτοποιημένα κεφάλια!

Ὅσοι τυχαίνει νὰ βρεθοῦν μπροστὰ στὸν μαινόμενο ἐλέφαντα, καταλαμβάνονται ἀπὸ ἀπερίγραπτο πανικό. Πετάνε τὰ τομάρια τῶν λεοπαρδάλεων ἀπὸ πάνω τους, ρίχνουν καὶ τ' ἀχρηστὰ πιὰ γυριστὰ μαχαίρια τους κι' ἀρχίζουν νὰ τρέχουν σὰν τρελλοί. Ἀλλὰ ὁ Ἀτσίδας δὲν τοὺς ἀφήνει. Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τοὺς...κυνηγάῃ μιὰ ὀλόκληρη...τριμηνία!

— Ἐγκὼ κυνηγάει - κυνηγάει ἔσένα!, τοὺς φωνάζει. Ἐγκὼ ὄκι κουράτζει ἔμένα, ἐγκὼ εἶναι... ξάπλα - ξάπλά, ἐγκὼ κόβει - κόβει ροντάκινος, ἐγκὼ τρώει - τρώει, ἐγκὼ κυνηγάει ἔσένα ἓνας... χρόνος!

Κι' ἐξακολουθεῖ νὰ κατευ-

θύνη τὸν Ζούμπο μὲ τὶς ἀγριοφωνάρες του καὶ συνεχίζει τὸ κυνηγητό, ἐνῶ συγχρόνως κόβει λογιῆς-λογιῆς φρούτα καὶ τὰ καταβροχθίζει, φτύνοντας μεγαλοπρεπῶς τὰ...κουκούτσια στοὺς τρομαγμένους Χάντα:

— Φτου! Ἐσὺ φάει-φάει...κουκούτσος!

✱

Μπροστὰ στὴ σπηλιά του ὁ Τάργκα συνεχίζει τὴ μάχη.

Τὸ βλέμμα του παρακολουθεῖ χωρὶς ἀνάπαυλα τοὺς ἀντιπάλους του. Ἔτσι, δὲν βλέπει τὴ Μαλόα, ποὺ κάνει μιὰ ὀλόκληρη στροφή τρέχοντας, μὲ τὸ ἀκόντιο στὸ χέρι, γιὰ νὰ βρεθῆ στὰ νῶτα τῶν Χάντα.

Τὸ ἥρωϊκὸ κορίτσι ἐτοιμάζει μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἐκπληξι στοὺς ληστὲς τῆς ζούγκλας, ἀλλὰ καθὼς τρέχει, τὰ πόδια της μπλέκουν στοὺς ἀγριοὺς θάμνους καὶ κατακυλάει στὴ γῆ. Ἡ μπρούτζινη αἰχμὴ τοῦ ἀκοντίου της τὴ χτυπάει στὸν δεξιό της ὦμο καὶ τῆς σκίζει βαθειὰ τὴ σάρκα. Ὁ δυνατὸς πόνος ἀποτυπώνει μιὰ σφραγίδα ὀδύνης στὸ ὁμόρφο πρόσωπό της. Τὸ αἷμα ξεχειλίζει τὴν πληγὴ καὶ κυλάει ἄφθονο στὸ γυμνὸ της μπράτσο. Οἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκαταλείπουν. Χάνει τὶς αἰσθήσεις της καὶ μένει ἀκίνητη. Τὰ μάτια της παγωμένα, μὲ μισάνοιχτα βλέφαρα, δείχνουν ἀκόμα τὸν τρόπο, ποὺ δοκίμασε πέφτοντας.

Οἱ ἡμιάγριοι Χάντα τὴ βλέπουν.

Ἐνας ἀπ' ὅλους, ὁ πιὸ δυνατὸς κι' ὁ πιὸ εὐρωστος, χυμάει ἀπάνω της. Τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ χαρά.

Μοιάζει σὰν ἄνθρωπος ποὺ βλέπει ξαφνικὰ μπροστὰ του ἕνα οὐρανοκατέβατο θησαυρό. Ἀρπάζει τὴ Μαλόα, τὴ ρίχνει στὸν ὦμο του κι' ἀρχίζει νὰ τρέχη σὰν τρελλός. Σὲ λίγο χάνεται μέσα στὸ πικνὸ δάσος.

Ὁ Τάργκα δὲν ἔχει δὴ τίποτ' ἀπ' αὐτά:

Συνεχίζει ἀκράτητος τὸν ἀγῶνα του.

Οἱ Χάντα, ἀποδεκατισμένοι, ἀρχίζουν νὰ ὑποχωροῦν.

Καταλαβαίνουν πῶς, ἂν συνεχίσουν τὴ φοβερὴ αὐτὴ μάχη δὲν θὰ μείνη κανένας τους ὀρθός. Συνεννοοῦνται μεταξύ τους βγάζοντας ἀναρθρες κραυγές. Κάνουν μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω κι' ἔπειτα, ὅλοι μαζί, χώνονται τρέχοντας στὸ πικνὸ δάσος τῆς πράσινης παρθένας ζούγκλας!

Ὁ Τάργκα παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα.

Τὰ πτώματα τῶν Χάντα, σκορπισμένα γύρω του, δείχνουν πῶς οἱ ληστὲς τῆς ζούγκλας δὲν θὰ τολμήσουν πιά νὰ ξαναπατήσουν στὴν περιοχὴ τῆ δική του!

Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ Μαλόα; Κυττάζει γύρω του. Δὲν φαίνεται πουθενά, οὔτε ψυχὴ.

Σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ, ποὺ ὡς τώρα μαινόταν ἡ μάχη, δὲν ἀκούγεται ὁ παραμικρὸς ψίθυρος.

Ένα παγωμένο χέρι σφίγγει τὴν καρδιά του Τάργκα.
— Μαλόα!, φωνάζει ἀπελπισμένα. Μαλόα!

Μιλιά.

Κανείς δὲν ἀπαντάει, στὴν ἀπεγνωσμένη ἐπίκλησί του.

Τὰ μάτια τοῦ Τάργκα ἀνοίγουν διάπλατα. Οἱ γροθιές του σφίγγονται σὰν δυὸ κομμάτια ἀτσάλι. Ὁρμάει σὰν ἄνεμος στὰ ἴχνη τῶν ληστῶν ποὺ ἔφυγαν. Χώνεται στὴν πυκνοφυτεμένη περιοχή τῆς ζούγκλας, ἀλλὰ ἐκεῖ ἀναγκάζεται νὰ σταθῆ γεμάτος ἀμηχανία. Γύρω του, παντοῦ, ὑπάρχει ἡ ἀτέλειωτη πράσινη βλάστησι, χωρὶς καμμιά διακοπὴ καὶ χωρὶς κανένα ἴχνος, ἀπ' τὸ πέρασμα τῶν Χάντα!

Ποῦ πῆγαν; Ἀπὸ ποῦ χάθηκαν; Ἄραγε πῆραν μαζί τους τὴ Μαλόα ἢ μήπως κάποιος ὑπουργὸς κροκόδειλος, ἐπρόλαβε μέσα στὴν ὄχλοβοή τῆς μάχης καὶ τὴν τράβηξε μὲ τὰ φοβερά του δόντια μέσα στὸ ποτάμι;

Ἀλλὰ ἡ τελευταία σκέψι τοῦ φαίνεται πιὸ πιθανή.

Προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὴν ὑγρὴ λουρίδα, ποὺ αὐλακώνει τὴ γῆ λίγες ἑκατοντάδες μέτρα παρακάτω. Σέρνει ἀργὰ τὰ βήματά του καὶ νοιώθει τὰ πόδια του ἀσήκωτα, σὰν μολυβένια. Τὸ κεφάλι του τοῦ εἶναι σκυφτό.

Ξαφνικὰ νοιώθει ἓνα παγωμένο ρυάκι νὰ κυλάει στὸ μακρὸς τῆς ραχοκοκκαλιάς του!

Μπροστά του βρίσκεται ριγμένο κατάχαμα ἓνα ἀκόντιο. Ὁ Τάργκα τὸ γνωρίζει.

Εἶναι τὸ ἀκόντιο τῆς Μαλόα. Καὶ δίπλα μιὰ λίμνη ἀπὸ πηγμένο κόκκινο αἷμα. Δὲν χωράει καμμιά ἀμφιβολία πῶς καὶ τὸ αἷμα εἶναι τῆς Μαλόα!

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλληνόπουλου γεμίζει πένθος.

Ἀπὸ δῶ, λοιπόν, τὴν ἄρπαξε τὴν ὁμορφὴ μικρὴ κάποιον ἀμφίβιο τέρας καὶ τὴν ἔσυρε στὰ «βοσκοτόπια» του: Ὁ Τάργκα προχωρεῖ πρὸς τὸν ποταμὸ, ψάχνοντας τὸ ἔδαφος μὲ τὸ ἄγρυπνο μάτι του.

ΚΕΦ. 4. Ὁπου ὁ Ἀτσίδα, ποὺ κάπκε στὸν χυλό, ἀρχίζει νὰ φυσᾷ καὶ τή...

Α φήσαμε τὸν Ἀτσίδα ξαπλωμένο στὴ ράχη τοῦ Ζούμπο, νὰ κυνηγᾷ τοὺς Χάντα καὶ νὰ...τρώη ροδάκινα!

Ἡ καταδίωξις αὐτὴ κρατᾷ ἀρκετὴν ὥρα.

Οἱ Χάντα ἔχουν λαχανιάσει ἀπ' τὸ πολὺ τρέξιμο κι' ὁ Ἀτσίδα ἔχει...φουσκώσει ἀπ' τὰ πολλὰ ροδάκινα.

Κάποτε, ὅμως, τὸ ἔδαφος ἀρχίζει νὰ γίνεται πιὸ πετρώδες, καὶ ἀνηφορικό. Ἐδῶ ἡ βλάστησις ἀραιώνει. Τὰ δέντρα δὲν εἶναι πιά τόσο πυκνά, οὔτε τόσο μεγάλα. Σὲ λίγο οἱ περίτρομοι ἰθαγενεῖς χύνονται μέσα σ' ἓνα ξέφωτο τοῦ δάσους, μὲ ἄγριες καὶ ἀκατάληπτες κραυγές.

Ἀμέσως δεκάδες ἀπὸ ἐνόπλους φρουροὺς, ποὺ ὡς τούτῃ τὴ στιγμὴ ἦταν ἀόρατοι, ξεπετιοῦνται ἀπὸ κρυψῶνες σκαμμένες μέσα στὴ γῆ! Εἶ-

ναι ὅλοι τους λευκοὶ στρατιῶτες, καλοδεμένοι, ξανθοὶ καὶ στὰ χέρια τους κρατοῦν αὐτόματα ὅπλα! Ἕνας ἰθαγενῆς μὲ φτερὰ στὸ κεφάλι, παίζει τὸ ρόλο τοῦ διερμηνέα. Ρωτᾷ σὲ τοπικῆ διάλεκτο τοὺς τρομαγμένους Χάντα τί τοὺς συνέβη, τοὺς ἀκούει προσεχτικὰ κι' ἔπειτα τὰ μεταφράζει στοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους.

— Ὁ Τάργκα, λέει, τοὺς πολέμησε σκληρὰ. Δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν συλλάβουν μέσα στὴ σπηλιά του. Οὔτε τὸ ξανθὸ κορίτσι κατώρθωσαν νὰ αἰχμαλωτίσουν. Αὐτοὶ εἶναι τρομαγμένοι, γιατί τοὺς κυνήγησε ὡς ἐδῶ ένας ἐξαγριωμένος ἐλέφαντας, λυώνοντας ὅσους προλάβαινε, κάτω ἀπ' τὰ βαρεῖα πέλματά του!

Οἱ λευκοὶ στρατιῶτες τὸν ἀκούνε προσεχτικὰ. Ἐπειτα κάτι λένε μεταξύ τους κι' ἕνας ἀπ' ὅλους τρέχει πρὸς τὸ μεγάλο ξυλόσπιτο ποὺ εἶναι στημένο στὴ μέση τοῦ ξέφωτου. Χτυπάει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα. Σὲ λίγο ξαναβγαίνει καὶ στέκεται σὲ στάσι προσοχῆς. Πίσω του, μὲ βαρεῖες πατημοσιές, προβάλλει ἕνας τετράγωνος ἄνθρωπος, μὲ πελώριες πλάτες, ντυμένος μὲ μιὰ λεπτὴ φανελίτσα, ποὺ κολλάει ἀπάνω του σὰν δεύτερη ἐπίδερμίδα. Τὸ πρόσωπό του ἔχει μιὰ κτηνώδη ἔκφρασι καὶ τὸ κωνικὸ κρανίο του εἶναι τελείως ἄτριχο. Στὸ δεξί του χέρι κρατᾷ ἕνα μαστίγιο.

Ὁ στρατιώτης ποὺ στέκει

παράμερα σὲ στάσι προσοχῆς, τοῦ λέει σὲ Γερμανικὴ γλῶσσα:

— Νά τους, Ζανούρ! Πολλὲς ἐλπίδες στήριξες στοὺς Χάντα, ὅταν τοὺς πῆρες μαζί σου, ἀλλὰ γύρισαν τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Ἑλληνα! Μιὰ ὀλόκληρη φυλὴ πολεμιστῶν νικήθηκε ἀπὸ ἕναν μόνον ἄνθρωπο!

Ὁ τρομερὸς Ζανούρ δὲν ἀπαντᾷ σ' αὐτά.

Προχωρεῖ καὶ τὸ κτηνώδες πρόσωπό του ἔχει πάρει μιὰν ἀνατριχιαστικὴν στυγνὴν ἔκφρασι.

Φτάνει κοντὰ στοὺς περίτρομους Χάντα. Τοὺς κυττάζει λίγο στὰ μάτια μὲ παγερὸ βλέμμα. Καί, ξαφνικά, σηκώνει ψηλὰ τὸ δεξί του χέρι καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι.

Τὸ μαστίγιο σφυρίζει στὸν ἀέρα καὶ πέφτει αὐλακώνοντας τὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς. Ἕνα τρομαγμένο οὐρλιαχτὸ ἀκούγεται. Τὸ πρόσωπο τοῦ νέγρου πλημμυρίζει αἷματα.

Ὁ Ζανούρ ἀφρίζει.

Σὰν ἀγρίμι ποὺ τὸ μεθάει ἢ μυρουδιὰ τοῦ αἵματος, ὁ Ζανούρ ἀφήνει ἕνα φοβερὸ γρυλλισμὸ κι' ἀρχίζει νὰ χτυπάη ἀλύπητα. Τὸ μαστίγιο ἀνεβοκατεβαίνει μὲ ὀρμὴ ἀφήνοντας ἕνα συνεχὲς σφύριγμα. Τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν Χάντα πολλαπλασιάζονται. Τὸ αἷμα τρέχει ποτάμι. Ὁ Ζανούρ ὅσο πάει ἐξαγριώνεται περισσότερο. Ἄφροὶ φαίνονται στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του,

Και η μάχη για την απελευθέρωση της Μαλόα άρχίζει τρομερή και άδυσόπλητη. Ο Τάργκα χύνεται στη Φωλιά του Ζανούρ σαν κα

καταστρεπτικός σίφοντας, που το μαχαίρι του σκορπίζει παντού, τον θάνατο και τη συμφορά.

καθώς φωνάζει μέ βάρβαρη Γερμανική προφορά:

— Κτήνη! 'Ανίκανοι! "Αχρηστοί! Δειλοί!

Οί ίθαγενείς έξαντλούνται από τ' άγριο ξυλοκόπημα.

Τά γόνατά τους λύνονται και σωριάζονται μισολιπόθυμοι στη γή. 'Αλλά ό κτηνάνθρωπος συνεχίζει άδυσώπητος.

Ξαφνικά ό Ζανούρ σταματάει τὸ άπάνθρωπο μαστίγωμα. Στρέφεται στους Γερμανούς στρατιώτες. Και τούς λέει μέ τή βαρειά φωνή του:

— Δέν άξίζει τὸν κόπο νά κουραστώ πιὸ πολὺ μ' αὐτά τὰ ανάξια ύποκείμενα. 'Αφοὺ δέν κατώρθωσαν νά έξοντώσουν τὸν καταραμένο τὸν "Ελληνα, ἢ, τουλάχιστον, νά μοὺ φέρουν αἰχμάλωτο τὸ ξανθὸ κορίτσι, δέν μοὺ χρειάζονται πιὰ σὲ τίποτα! Νά τούς μεταφέρετε στὸ στρατόπεδο καὶ νά τούς κρατήσετε ἐκεῖ ὡσπου...

Διακόπτει γιὰ λίγο, χαμογελάει άπαίσια καὶ συμπληρώνει:

— "Ωσπου νά ξαναγίνῃ ὁ θάλαμος τῶν πειραμάτων, πὸν άνατίναξε ὁ Τάργκα! Τότε θά μᾶς χρειαστοῦν, γιὰ τὰ πειράματά μας! 'Εμπρός! Πάρτε τους άπό δῶ!

Οί στρατιώτες σπεύδουν νά έκτελέσουν τήν κτηνώδη διαταγή του, άλλά τήν ἴδια στιγμή άκούγονται στὸ δάσος βήματα πολλά. 'Ο Ζανούρ σηκώνει ανήσυχα τὸ κεφάλι. Τὸ πρόσωπό του συνεφιάζει, τὰ φρύδια του σμίγουν καὶ τὸ χέρι του χουφτιά-

ζει τή λαβή τοῦ πιστολιού του. Οί στρατιώτες χαϊδεύουν μέ τὰ δάχτυλά τους τὶς σκανδάλες τῶν αὐτομάτων ὄπλων. 'Εκατοντάδες μάτια καρφώνονται βλοσυρά, στὸ σημείο, άπ, τὸ ὁποῖο ἔρχονται οί θόρυβοι τῶν βηματισμῶν.

Σὲ λίγο ἡ πράσινη λόχμη άνοίγει. Προβάλλει μιὰ ὀμάδα άπό άντρες τῆς φυλῆς τῶν Χάντα. Φαίνονται ὄλοι κατάκοποι, άλλά ὁ τρομερὸς Ζανούρ, βλέποντάς τους, άφήνει ἓνα χαμόγελο νά ζωγραφιστῆ στα στενόμακρα χεῖλια του. 'Ο πιὸ γιγαντόσωμος άπ' τούς Χάντα φέρνει στὴ ράχη του ἓνα πολύτιμο λάφυρο: τὴ Μαλόα!

— Μπράβο!, φωνάζει ὁ κτηνώδης Γερμανός. Γιὰ τὸ δικό σας τὸ χατήρι, χαρίζω τὴ ζωὴ καὶ στους ὑπόλοιπους Χάντα! Καί, τώρα, εμπρός! "Ας ἠχήσουν τὰ τάμ-τάμ καὶ ἄς μεταδώσουν σ' ὀλόκληρη τὴ ζούγκλα τὸ μήνυμα τοῦ Ζανούρ πρὸς τὸν Τάργκα: ὡσπου νά βγῆ ὁ ἥλιος δυὸ φορές άπ' τὰ ψηλά βουνά τῆς 'Ανατολῆς, ὁ Τάργκα πρέπει νά μοὺ δηλώσῃ ὑποταγή! Διαφορετικὰ ἡ ὀμορφὴ συντρόφισσά του θά κρεμαστῆ άπ' τὶς μασχάλες στὸ δέντρο καὶ θάρθουν τὰ ὄρνια νά τὴν φάνε λίγο-λίγο ζωντανή! 'Εμπρός! "Ας χτυπήσουν τὰ τά-τάμ!

'Ο 'Ατσίδας νοιώθει ἓνα άβάσταχτο φούσκωμα στὸ στομάχι.

Δέν μπορεῖ νά ξεχωρίσῃ,

ἂν αὐτὸ τὸ χρωστάει στ' ἀμέτρητα ἀγριοροδάκινα ποὺ καταβρόχθισε ἢ στὴν ἀπελπισία του, ποὺ βλέπει τὴ Μαλόα λιπόθυμη στὰ χέρια τοῦ Ζανούρ!

Χωμένος στὰ δέντρα τῆς ἀντίπερα μεριάς τοῦ δάσους, παρακολουθεῖ μὲ γουρλωμένα μάτια, ὅσα γίνονται στὸ ξέφωτο, στὸ ὁποῖο ἔχει στήσει τὴ φωλιά του ὁ Ζανούρ.

Δαγκώνει νευρικὰ τὸν χαλκὰ τῆς μύτης του καὶ μουρμουρίζει:

— Τζανούρ, ἄνθρωπο πλατὺς μούτρος, πιάσει-πιάσει αἰχμάλωτος κύριος Μαλόα! Ἐγκὼ πάρει κύριος Μαλόα, ἐγκὼ φύγει-φύγει ἐμένα ματζὶ μὲ κύριος Μαλόα!

Πηδάει κάτω ἀπὸ τὸν Ζούμπο, καί, περπατῶντας προσεχτικὰ, μὲ τὰ τέσσερα, κάνει ἓνα μεγάλο γύρο μέσα στὸ δάσος. Περνάει ἄκρη-ἄκρη στὸ ποτάμι καὶ βγαίνει στὴ βόρεια πλευρὰ τοῦ ξέφωτου. Ἐκεῖ τὰ ξυλόσπιτα γειτονεύουν μὲ τὰ δέντρα. Ὁ Ἄτσίδας προχωρεῖ ἔρποντας ἀλλ' ἀμέσως στέκεται σκεπτικός. Τραβάει μὲ τὶς χεῖλάρες του τὸν χαλκὰ τῆς μύτης του καὶ ψιθυρίζει, γλείφοντάς τον:

— Ἐντὼ ἔκεις σωρὸς ὀλόκληρο μπούμ-μπούμ!

Πραγματικὰ, μπροστά του βρίσκονται σωρευμένα ἄφθονα μικρὰ στρογγυλὰ ἀντικείμενα. Εἶναι ἓνα παράξενο εἶδος νόστιμες καρύδες, ποὺ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ζανούρ τὶς συγκέντρωσαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὶς τρῶνε. Ὁ Ἄτσίδας τὶς κυτ-

τάζει καὶ κάνει ἓνα... ἀσυγχώρητο λάθος. Θυμάται τὶς χειροβομβίδες, ποὺ τὶς πέρασε γιὰ... φραγκόσουκα καὶ τὴν φοβερὴ ἔκρηξι ποὺ εἶχε ἐπακολουθήσει. Πιστεύει, λοιπόν, πὼς κι' αὐτὰ τὰ στρογγυλὰ ἀντικείμενα, ποὺ βλέπει τώρα μπροστά του, δὲν εἶναι φαγώσιμα, ἀλλὰ ἐκρηκτικὰ μηχανήματα! Τὰ κυττάζει περίτρομος καὶ ξαναλέει:

— Ἐντὼ ἔκει... μπούμ-μπούμ! Μπούμ-μπούμ βγκάλει φωτιά, πετάνει ἐμένα! Ἐγκὼ ρίξει-ρίξει μπούμ-μπούμ στὸ ποταμὸς, ἐγκὼ πετάνει - πετάνει μπούμ - μπούμ!

Καί, χωρὶς ἀργοπορία, ἀρχίζει νὰ πετάει τὶς καρύδες στὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Οἱ στρογγυλοὶ καρποὶ μένουν στὴν ἐπιφάνεια καὶ ταξιδεύουν μαζὶ μὲ τὸ ρεῦμα! Ὁ Ἄτσίδας συνεχίζει μὲ ζῆλο τό... ἔργο του. Κοντεύει νὰ πετάξῃ ὅλες τὶς καρύδες, ὅταν μιὰ ἄγρια Γερμανικὴ κραυγὴ τὸν καθηλώνει στὴ θέσι του:

— Ἄλτ!

Ὁ Ἄτσίδας στρέφεται τρομοκρατημένος. Ἐνας ἀπ' τοὺς φρουροὺς τῆς φωλιάς τοῦ Ζανούρ τὸν σημαδεύει μὲ τ' ὄπλο του. Κάτι τοῦ λέει θυμωμένα, ἀλλὰ ὁ ἀστεῖος νέγρος δὲν καταλαβαίνει τίποτα. Πιστεύοντας ἀπόλυτα, ὅτι αὐτὲς οἱ καρύδες εἶναι... ἐκρηκτικὰ ὄπλα, ἀρπάζει μιὰ καὶ τὴν πετάει μὲ δύναμι ἐναντίον τοῦ Γερμανοῦ, κάνοντας συγχρόνως μὲ τὸ στόμα:

— Μπούμ!

Ὁ χοντροκέφαλος στρατιώτης στὴν ἀρχὴ τρομοκρατεῖται. Πέφτει μπρούμυτα στὴ γῆ καὶ καλεῖ στά... ὄπλα!

Ὁ Ἀτσίδας, παραξενεμένος πού δὲν εἶδε ἔκρηξι ἀπ' τὴν πρώτη καρύδα, πετάει ἀμέσως καὶ δεύτερη. Καὶ τρίτη. Τέταρτη. Πέμπτη.

Στὸ μεταξὺ καταφθάνουν κι' οἱ ἄλλοι στρατιῶτες, πού ἄκουσαν τὴν κραυγὴ τοῦ συναδέλφου τους. Ὁ Ἀτσίδας τούς... ἀντιμετωπίζει κι' αὐτούς, πετώντας τους καρύδες. Ἐκεῖνοι, ὅμως, δὲν χάνουν καιρό. Σηκώνουν τὰ ὄπλα τους ἕτοιμοι νὰ τὸν κεντήσουν μὲ σφαίρες, ἀλλὰ δὲν προφταίνουν. Ἐκείνη τὴ στιγμή στὰ νῶτα τοῦ κωμικοῦ νέγρου παρουσιάζεται ὁ κτηνώδης ὄγκος τοῦ Ζανούρ.

— Σταθῆτε!, διατάζει βαρειά. Σὰς εἶπα χίλιες φορές νὰ μὴν σκοτώνετε ἀνθρώπους, γιατί πᾶνε... τζάμπα! Μᾶς χρειάζονται γιὰ τὸν θάλαμο τῶν πειραμάτων!

Ὁ Ἀτσίδας γυρίζει νὰ δῆ ποιὸς μιλάει στὴ ράχη τοῦ, ἀλλὰ δὲν προφταίνει. Ὁ Ζανούρ τραβάει πίσω τὸ πόδι του καὶ τοῦ δίνει μιὰ τέτοια κλωτσιά, πού τὸν στέλνει νὰ κοιμηθῆ δέκα μέτρα μακρύτερα!

— Αἰσθῆστε τον τώρα! λέει βάνουσα. Θὰ χρειαστῆ ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ ξυπνήσῃ. Καὶ τότε νὰ τὸν μεταφέρετε στὸν θάλαμο! Τώρα σκορπιστεῖτε στὸ δάσος καὶ ψάξτε. Αὐτὸ τὸ σκουλήκι μπορεῖ νὰ εἶχε καὶ συντροφιά! Ὅποιον βρῆτε νὰ τὸν συλλάβετε! Ἐ-

γὼ θὰ δώσω μιὰ ματιὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, μήπως βρίσκεται κανεὶς ἄλλος! Τὰ μάτια σας δεκατέσσερα σκυλιά! Αὐτὴ τὴ φορὰ πρέπει νὰ τελειώνουμε μ' αὐτὸν τὸν βρωμο - Ἕλληνα! Ἀρκετὰ μᾶς κούρασε ὡς τώρα! Ἀρκετὰ μᾶς ἐμπόδισε νὰ ἐτοιμάσουμε τὰ ὄπλα, πού μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ κατακτήσουμε τὸν κόσμο! Ἐμπρός, νὰ τελειώνουμε!

Πρόθυμοι κι' ὑπάκοοι οἱ Γερμανοὶ σκορπίζονται στὸ δάσος.

Ὁ Ζανούρ μὲ τὶς βαρειές πατημασιές του ἀκολουθεῖ τὸ μακρὸς τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Τὸ βλέμμα του σκουπίζει ὅλη τὴ γύρω περιοχὴ. Καί, ξαφνικά, τὰ μάτια του ἀστράψανε καὶ γεμίζουν κακία. Τὰ λεπτὰ χεῖλια του τραβιῶνται πίσω, ὡς τὶς ρίζες τῶν αὐτιῶν του, χαράζοντάς του τὸ πλατὺ μούτρο μ' ἓνα μακρὸ αὐλάκι. Τὰ ρουθούνια του ἀνοιγοκλείνουν. Ἡ ἔκφρασί του γίνεται τρομερή. Ἀπλώνει τὸ χέρι του, κόβει ἓνα χοντρὸ κλαδὶ δέντρου καὶ τὸ μάτι του ξαναπάει στὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἕνας γιγάντιαῖος κροκόδειλος ἔχει φανῆ ἐκεῖ.

Ἡ λεπιδωτὴ ράχη του ἐπιπλέει. Τὸ ἀπαίσιο ρύγχος του σκίζει ἤσυχα τὸ ρεῦμα. Καὶ τὸ τέρας προχωρεῖ γραμμὴ πρὸς τὸν Ζανούρ, νομίζοντάς τον γιὰ εὐκόλη καὶ τρυφερὴ λεία!

Ἐπειτα τὸ χέρι του χουφτιάζει τὴ λαβὴ τοῦ πελώριου πιστολιοῦ του. Τὸ τρα-

βάει γοργὰ ἀπὸ τὴν πέτσινη θήκη του, παίρνει στόχο στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου, ἀνάμεσα στὰ δύο του μάτια καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη! Ἡ δυνατὴ ἐκπυσοκρότησι τοῦ τραντάζει τὸ χέρι. Ἡ κάννη φτύνει φωτιά. Τὸ φλογισμένο ἀτσάλι ἐξορμάει σφυρίζοντας. Μά... ὁ κροκόδειλος συνεχίζει γεμάτος ἀπληστία τὸ δρόμο του, λὲς κι' ἡ σφαίρα ἦταν γι' αὐτὸν ἓνα ἀσήμαντο παιχνιδάκι!

Ὁ Ζανουρ ἀφρίζει ἀπὸ τὴ λύσσα του.

Τί σοῖ κροκόδειλος εἶναι τοῦτος ποὺ ἀντέχει στὴ σφαίρα ἐνὸς πελώριου περιστροφου; Ξαναπαίρνει στόχο καὶ πιέζει πάλι τὴ σκανδάλη μιὰ, δύο, τρεῖς, τέσσερις φορές! Τέσσερις μεγάλες σφαίρες φυτεύονται στὸ κρανίον τοῦ τέρατος. Τὸ περιστροφοῦ ἔχει ἀδειάσει. Ὁ κτηνώδης Γερμανὸς κρατᾷ μόνον τὸ ρόπαλο καὶ κυττάζει κατάπληκτος τὸν κροκόδειλο, ποὺ πλησιάζει, ἐξακολουθητικὰ, φαίνεται ὀλοζώντανος, μ' ὅλο ποὺ τὸ κρανίον του εἶναι κατὰ πέντε μεγάλες σφαίρες βαρύτερο!

Ἡ ἀπόστασι ποὺ τοὺς χωρίζει λιγοστεύει ὀλοένα.

Καί, ξαφνικὰ, πρὶν ὁ τερατώδης κροκόδειλος βγῆ καλά-καλά ἀπὸ τὸ νερό, ὁ κτηνώδης Γερμανὸς ἀφήνει ἓναν ἀνατριχιαστικὸ καγχασμὸ καὶ τοῦ ἐπιτίθεται, πάλλοντας στὸν ἀέρα τὸ χοντρὸ ραβδί του!

Ἀλήθεια, ὁ Ζανουρ εἶναι ἀτρόμητος! Δὲν φεύγει μπρο

στὰ στὸν μεγάλο κροκόδειλο ποὺ δὲν τὸν σκοτώνουν οἱ σφαίρες, οὔτε τὸν ἀφήνει νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ πρῶτος! Προφταίνει αὐτὸς καὶ τὸ χαλύβδινο μπράτσο του κατεβαίνει μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα. Τὸ ἀμφίβιον τέρας δὲν ἔχει καιρὸ ν' ἀμυνθῆ. Δέχεται στὸ κρανίον του ἓνα κτύπημα τόσο συντριπτικὸ, ὥστε μένει ἀκίνητο, κεραυνοβολημένο!

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ζανουρ βλέπει κάτι ποὺ τὸν κάνει νὰ γουρλώσῃ τρομαγμένος τὰ μάτια του! Βλέπει κάτι ποὺ οὔτε κἂν τὸ φανταζόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ!

ΚΕΦ. 5. Ὅπου ὁ Τάργκα ἀσπάζει νὰ πιστεῦῃ, ὅτι δὲν ἔχασε γιὰ πάντα τὴ Μαλόα!

Αφήσαμε τὸν Τάργκα μόνον κι' ἀπελπισμένο, νὰ ψάχνῃ στὴν ἀκροποταμιὰ, ἀναζητώντας κάποιο ἵχνος ἀπ' τὴ Μαλόα.

Ὡρα πολλὴ βαστάει αὐτὴ ἡ ἀναζήτησι.

Ὁ Τάργκα ἀνηφορίζει τὴν ἀκροποταμιὰ, κυττάζει παντοῦ μὲ τὸ ἄγρυπνο μάτι του, ἀλλὰ ὁ κόπος εἶναι μάταιος. Πουθενὰ δὲν βλέπει τίποτα, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ, ἓνα πλῆθος ἀπὸ καρύδες ἀρχίζουν νὰ περνᾶνε μπροστὰ του, ταξιδεύοντας μὲ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο νοιώθει ξαφνικὰ τὴ ζεστασιά τῆς ἐλπίδας.

Δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψῃ πῶς ἀκριβῶς, βρέθηκαν ἐκεῖ οἱ καρύδες στὸ νερό. Ἐλπί-

ζει, όμως, πώς μπορεί να τις ρίχνει κάποιος δικός του — ή Μαλόα ή ο 'Ατσίδας! 'Αμέσως όλη του ή δραστηριότητα ξυπνάει και πάλι. Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὰ αἰωνόβια δέντρα, που φυτρώνουν στο μάκρος τῆς ἀκροποταμιάς. 'Απὸ τοὺς κλάδους τους κρέμονται ἀναρρίθμητες κληματσίδες και χορτόσκοινα κι' ἄλλα ἀναρριχητικά. 'Ο Τάργκα δὲν χάνει καιρό. Σκαρφαλώνει σὰν ἀγριόγατος σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα. 'Αρπάζει μιὰ κληματσίδα κι' ἐκσφενδονίζεται μὲ δύναμι στο κενό. Διαγράφει ἓνα τεράστιο τόξο και βρίσκεται στοὺς κλάδους ἄλλου δέντρου, ἕκατὸ μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὸ πρῶτο. 'Απὸ κει μὲ μιὰν ἄλλη κληματσίδα κάνει τὸ ἴδιο. "Ἐτσι πραγματοποιοιεῖ ἓνα ἀστραπιαῖο... ἀεροπορικὸ ταξίδι δίπλα στον ποταμό! Προχωρεῖ πετώντας πάνω ἀπὸ τὰ νερά του. Μά, ξαφνικά, τοῦ συμβαίνει ἓνα ἀπρόοπτο ἀτύχημα. Μιὰ ἀπὸ τις κληματσίδες δὲν παρουσιάζεται τόσο γερὴ, ὥστε νὰ συγκρατήσῃ τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του. Δὲν ἀντέχει. Τρίζει. Καὶ τῆ στιγμῆ που ὁ Τάργκα διαγράφει τὸ τόξο του ἀκριβῶς ἀπάνω ἀπ' τὸ νερό, ἡ κληματσίδα κόβεται στὰ δύο!

Τὸ ἀτρόμητο 'Ελληνόπουλο, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, παίρνει ἓνα...μπάνιο!

Πέφτει κατακόρυφα στο νερό και μὲ τῆ φόρα που ἔχει, φτάνει ὡς τὸν βυθὸ τοῦ ποταμοῦ! 'Αμέσως, ὅμως,

κάνει μιὰ ταυτόχρονη ἐκτίναξι τῶν χειρῶν και τῶν ποδιῶν του κι' ἀνεβαίνει σὰν βολίδα στον ἀφρό! 'Ανοίγει τὸ στόμα του και παίρνει μιὰ βαρεϊὰν ἀναπνοή, τινάζει τὸ κεφάλι του για νὰ φύγουν τὰ νερά και βλέπει μπροστά του, σὲ ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων, ἓνα μαυριδερό ἀντικείμενο νὰ σκίζῃ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ, προχωρώντας ἀθόρυβα και γοργὰ πρὸς τὸ μέρος του!

Τὸ ἐξασκημένο μάτι τοῦ Τάργκα δὲν γελιέται.

Τὸ μαυριδερό ἀντικείμενο που βλέπει εἶναι τὸ ρύγχος ἑνὸς κροκοδείλου, που ἔξέχει ἀπ' τὸ νερό. Τὸ ὑπόλοιπο σῶμα τοῦ τέρατος βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, για νὰ πλησιάσῃ ἀόρατο τῆ λεία του! Μ' αὐτὸ τὸ σύστημα ὁ κροκόδειλος ἔχει μάθει νὰ πλησιάζῃ και ν' ἀρπάζῃ ζαρκάδια, ἐλάφια, βουβάλια, ἀκόμα και πάνθηρες και ρινόκερους και νὰ τοὺς καταβροχθίζῃ!

'Αλλὰ τούτῃ τῆ φορὰ ἡ λεία του δὲν εἶναι και τόσο εὔκολη.

'Ο Τάργκα τὸν βλέπει, τραβάει τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴν πλατειὰ ζώνη του και τὸν ἀφήνει νὰ πλησιάσῃ, κυττάζοντάς τον ψυχραίμα. "Ἐπειτα, μὲ σβελτάδα κι' ἐπιδειξιοτήτα, κάνει μιὰ βουτιά, βρίσκεται κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά τοῦ κροκοδείλου, γυρίζει ἀνάσκελα και τὸν... ἀγκαλιάζει μὲ τὰ δύο του πόδια και μὲ τ' ἀριστερό του χέρι!

Τὸ ἀμφίβιο τέρας ἀφήνει

έναν ανατριχιαστικό γρυλλισμό, καθώς νοιώθει τὸ ἀνθρώπινο κορμί κολλημένο σὰν βεντούζα στὴν κοιλιά του! Τινάζεται μὲ δύναμι καὶ χτυπάει ὠργισμένα μὲ τὴν τρομερὴ οὐρά του τὸ νερό, προσπαθώντας ν' ἀπαλλαγῆ. Δὲν προφταίνει ὅμως, νὰ συνεχίσῃ ἐπὶ πολὺ αὐτὴ τὴν προσπάθειά του. Μὲ μιὰ ταχύτατη καὶ κομπῆ κίνησι, ὁ Τάργκα μπήγει τὸ μαχαίρι του στὸν μαλακὸ λαιμὸ τοῦ κροκόδειλου καὶ μετὰ τὸ σέρνει μὲ δύναμι πρὸς τὴν οὐρά, ἀνοίγοντάς του ἔτσι τὴν ἀχόρταγη κοιλιά του, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη!

Τὸ πλήγμα εἶναι κεραυνοβόλα θανάσιμο!

Ὁ τεράστιος κροκόδειλος τεντώνει τὰ τέσσερα πόδια καὶ τὴν οὐρά του καὶ μένει ἀκίνητος στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ! Ὁ Τάργκα γλυστράει μακαλὰ κάτω ἀπ' τὸ κουφάρι του καὶ βγάζει ἀπ' τὸ νερὸ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ.

Ἀλλά... τὴν ἴδια στιγμὴ βλέπει στὴν ἀκροποταμιὰ τὸν κτηνώδη ὄγκο τοῦ Ζανούρ!

Ὁ πανίσχυρος Γερμανός, μὲ τὴν τερατώδη διάπλασι καὶ τὸν πελώριο σβέρκο προχωρεῖ ἀργά. Οἱ βαρειές μπότες του βυθίζονται στὴν ἄμμο τῆς ἀκροποταμιᾶς. Τὸ μαστίγιό του πλαταγίζει στὸν ἀέρα. Στὴν πέτσινη ζώνη του φιγουράρει ἓνα πελώριο περίστροφο σὲ πέτσινη θήκη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγονται ἀπὸ μακριὰ οἱ ἤχοι τῶν

τάμ-τάμ, ποὺ σκορπίζουν στὴν ἀπάτητη παρθένα ζούγκλα, τὸ ἀδυσώπητο μήνυμα τοῦ Ζανούρ, πρὸς τὸν Τάργκα! Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀκούει καὶ μεταφράζει:

«Ὁ Ζανούρ... καλεῖ... τὸν Τάργκα νὰ παραδοθῆ... Ἀλλοίως ἢ ὁμορφὴ συντροφισσά του... θὰ παραδοθῆ στὰ σαρκόβόρα ὄρνια... νὰ τὴν...κομματιάσουν... Ὁ Τάργκα νὰ... παραδοθῆ!»

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀκούει τὸ τρομερὸ μήνυμα τῶν τάμ-τάμ κι' ἀντὶ νὰ λυπηθῆ, χαίρεται. Τώρα, ξέρεي πῶς ἡ Μαλόα εἶναι γιὰ τὴν ὥρα ζωντανή! Καὶ πῶς βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Ζανούρ! Κι' αὐτὸς ὁ Ζανούρ βρίσκεται τούτῃ τῆ στιγμῆ μπροστά του! Ὁ Τάργκα ἔχει ὅλη τὴν εὐχέρεια ν' ἀγωνισθῆ. Καὶ ὁ ἀγῶνας του θὰ εἶναι γεμάτος ἀνέκφραστο μῖσος. Οἱ μυῶνες του συσπῶνται, σὰ νὰ τοὺς διαπερνάει ἔντονο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Τὸ κορμί του ὀλόκληρο τυλίγεται καὶ πάλι ἀπὸ πελώριους σάρκινους ρόζους. Ξαναβυθίζεται στὸ νερό, ἔρχεται κάτω ἀπὸ τὸν κροκόδειλο, καί, κουνώντας τὰ μπροστινά του πόδια, ἀρχίζει νὰ κολυμπᾷ μαλακά, σπρώχνοντας τὸ νεκρὸ τέρας πρὸς τὸν Ζανούρ!

Μένει ἔτσι ἀρκετὴν ὥρα βυθισμένος στὸν ποταμό. Τὸ πελώριο στήθος του, γεμάτο καθὼς εἶναι μὲ ὀξύγονο, δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πάθῃ ἀσφυξία.

Ὁ Ζανούρ μανιασμένος

πυροβολεί τὸν κροκόδειλο. Τὸν πιστεύει γιὰ...ζωντανὸ κι' ἡ λύσσα του εἶναι μεγάλη, ὅσο βλέπει, πὼς οἱ σφαίρες δὲν τὸν σκοτώνουν! Ἀδειάζει ὅλο του τὸ περίστροφο καί, στὸ τέλος, σηκώνει τὸ βαρὺ του ρόπαλο καὶ δίνει μ' ὅλη του τὴ δύναμι ἓνα συντριπτικὸ χτύπημα στὸ κρανίο τοῦ τέρατος! Περιμένει νὰ τὸ δῆ νὰ σφαδάζη. Ἀλλὰ βλέπει κάτι, ποὺ τὸν κάνει νὰ γουρλώσῃ τὰ μάτια: τὸ φοβερὸ κουφάρι τοῦ κροκόδειλου ἀνατρέπεται κι' ἀπὸ κάτω πετιέται ἀγριεμένος καὶ πανίσχυρος, μὲ τοὺς μύωνες του φουσκωμένους καὶ τὰ μάγουρα μάτια του γεμάτα

...τὸν στριφογυρίζει σὰν ἄχυρο καὶ τὸν πετάει ἀπάνω στὸν Ζανούρ.

ἀστραπὲς θυμοῦ, ὁ Τάργκα!
— Καί, τώρα, οἱ δυὸ μας, Ζανούρ!, τοῦ φωνάζει σὲ Γερμανικὴ γλῶσσα.

ΚΕΦ. 6. Ὅπου ὁ Τάργκα δίνει ραντεβού μὲ τὸν Θάνατο κι' ὁ Ἀτσίδακ χάνει μέσα ἀπ' τὰ χέρια του πολλὰ... καλεσθευμένα κι' ὀρεκτικὰ προυλιά!

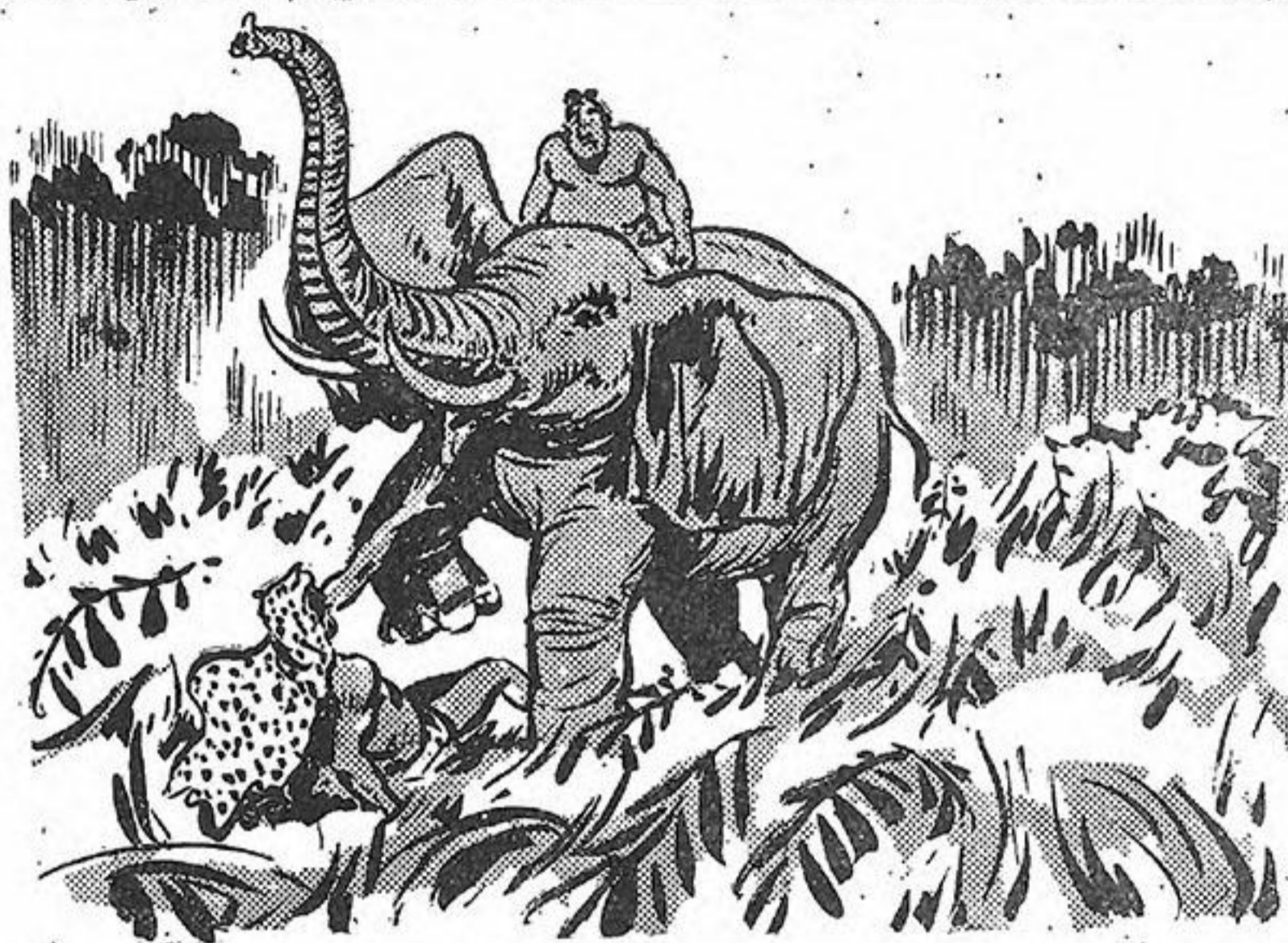
κτηνάθρωπος δοκιμάζει τὴ μεγαλύτερη κατὰπληξι τῆς ζωῆς του.

Ἀλλὰ δὲν τὰ χάνει. Τὸ πελώριο μπράτσο του, κρατώντας πάντα τὸ ραβδί κινεῖται πάλι μὲ ταχύτητα. Ὁ Τάργκα κινδυνεύει νὰ δεχθῆ κατακέφαλα ἓνα χτύπημα συντριπτικὸ, σὰν ἐκεῖνο ποὺ δέχτηκε πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ νεκρὸς κροκόδειλος καὶ παρὰ λίγο νὰ...ξαναπεθάνη!

Ἀλλὰ ὁ Ζανούρ ὑπολογίζει χωρὶς τὴ σβελτάδα τοῦ Ἑλληνόπουλου.

Καθὼς τὸ μπράτσο του διαγράφει τὴν τοξωτὴ τροχιά του, ὁ Τάργκα σκύβει καὶ τινάζεται μπροστὰ σὰν βλήμα. Τὸ ρόπαλο τοῦ Ζανούρ δὲν βρίσκει στόχο, ἀλλὰ τὸ στομάχι του δέχεται ἓνα φοβερὸ κτύπημα ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Τάργκα. Συγχρόνως τὸ Ἑλληνόπουλο τεντώνει τὰ δυὸ μπράτσα του ἀνοιχτά, ἔπειτα τὰ κλείνει ἀπότομα, ἀγκαλιάζει τὰ πόδια τοῦ Γερμανοῦ καὶ κυλιέται μαζί του στὴν ἀκροποταμιά!

Οἱ δυὸ γίγαντες παλεύουν μανιασμένα. Γύρω τους ἐκτοξεύονται σὰν βλήματα τὰ βότσαλα κι' ἡ ἄμμος τοῦ πο-

Ὁ Ζούμπο τὸν λιώνει μὲ τὸ πελώριο πέλιμα του.

ταμού! Τὰ μυώδη κορμιά τους ἀνοίγουν λάκκους ὀλόκληρους καθὼς κυλίουںτα: στὴ μαλακὴ γῆ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ζανούρ κατορθώνει νὰ δώσῃ ἓνα γερό χτύπημα μὲ τὸ γόνατό του στὸ στήθος τοῦ Τάργκα. Τὸ Ἑλληνόπουλο κλονίζεται καὶ πέφτει ἀνάσκελα. Ὁ Γερμανὸς ἐπωφελεῖται καὶ χύνεται ἀπάνω του σὰν ρινόκερος. Ὁ Τάργκα τὸν περιμένει, τινάζει πρὸς τ' ἀπάνω τὸ πόδι του. Ὁ Ζανούρ πέφτει μὲ τὴν κοιλιά στὸ πέλιμα τοῦ ἀντιπάλου του. Τὸ κορμί του, μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει πάρει, τινάζεται ψηλὰ στὸν ἀέρα, περνάει πετώντας πάνω ἀπὸ τὸν Τάργκα καὶ πέφτει

πέρα ἀπὸ τὸ κεφάλι του! Ἀμέσως τὸ Ἑλληνόπουλο πετιέται ὄρθιο καὶ πραγματοποιεῖ ἓνα πελώριο ἅλμα. Τὸ γιγάντιο σῶμα του, μὲ ὅλο του τὸ βάρος, πέφτει στὸ πλατὺ στήθος τοῦ Ζανούρ καὶ τὸ κάνει νὰ ἠχήσῃ, σὰν τερατώδες τύμπανο! Ἕνας βαθὺς βόγγος ἀκούγεται. Τὰ δάχτυλα τοῦ Τάργκα σὰν δαγκάνες ὑπερφυσικοῦ κάβουρα γατζώνουν τὸν λαιμὸ τοῦ Γερμανοῦ. Τοῦ σφυρίζει ἀπειλητικά:

—Ποῦ εἶναι ἡ Μαλόα; Ἕνα δευτερόλεπτο σοῦ μένει γιὰ νὰ μιλήσῃς.

Τὰ μάτια τοῦ Ζανούρ πετιοῦνται ἀπ' τὶς κόγχες τους. Νοιώθει κιόλας ἀσφυξία

κι' ανοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ.

Ἄλλὰ τὴν ἴδια στιγμή τὰ φυτὰ τῆς διπλανῆς λόχμης ἀρχίζουν νὰ σαλεύουν ζωηρά. Ἀνάμεσά τους ἕνας κιτρινόφαιος ὄγκος ταλαντεύεται ἀπειλητικά. Δυὸ κοκκινωπὰ μάτια καρφώνουν ἄπληστα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παλεύουν. Κι' ἀμέσως ἕνας λαστιχένιος ὄγκος πηδάει σὰν βέλος ἀπάνω στοὺς ὠμούς του Τάργκα!

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δοκιμάζει τὸ συναίσθημα πῶς τοῦ ρίχτηκε μιὰ λεοπάρδαλις! Οἱ χοντροὶ μυῶνες τῶν ὠμών του σκίζονται κιόλας ἀπὸ τὰ πελώρια νύχια τῆς. Αἷμα πολὺ κυλάει στὴ ράχη του. Ὡστόσο τινάζεται πίσω, ἐγκαταλείποντας τὸν Ζανούρ. Τὸ βλέμμα του καρφώνει τὸν καινούργιο του ἐχθρὸ καί, καθὼς διαπιστώνει ὅτι πρόκειται, ὄχι γιὰ λεοπάρδαλι, ἀλλὰ γιὰ ἕναν ἰθαγενῆ τῆς φυλῆς τῶν Χάντα, τυλιγμένο μὲ τὸ δέρμα τοῦ θηρίου κι' ὠπλισμένο μὲ γυριστὰ μαχαίρια, στὴ θέσι τῶν νυχιῶν, καταλαμβάνεται ἀπὸ μιὰν ἀπερίγραπτη λύσσα.

Χυμάει ἀπάνω του, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση, τὸν σηκώνει ψηλά, τὸν στριφογυρίζει σὰν ἄχυρο καὶ τὸν πετάει μὲ δύναμι στὸν Γανούρ!

Μὰ ὁ γεροδεμένος Γερμανὸς ξέρει ν' ἀμυνθῆ. Ὑποχωρεῖ δυὸ βήματα κι' ἀφήνει τὸν ὄπαδό του νὰ πέσῃ κατακέφαλα στὴ γῆ. Ἐπειτα σκύ

βει, τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν πετάει κι' αὐτὸς ἐναντίον τοῦ Τάργκα!

Τὸ Ἑλληνόπουλο μαίνεται. Μισεῖ θανάσιμα τὸν ἰθαγενῆ, γιὰτὶ μπῆκε στὸν ἀγῶνα τῆς στιγμῆς ἀκριβῶς, ποὺ ὁ Ζανούρ θὰ μιλοῦσε γιὰ τὴ Μαλόα. Καθὼς τὸν βλέπει, λοιπόν, νὰ πέφτῃ ἀπάνω του, διαγράφοντας ἕνα κυκλικὸ ταξίδι στὸν ἀέρα, τραβάει τὸ χέρι του πίσω καὶ τὸ ξαναστέλνει μπροστὰ μὲ ἀπερίγραπτη δύναμι. Ἡ γροθιά του χτυπάει τὸν «ληστὴ τῆς ζούγκλας» στὸ σαγόνι καὶ τοῦ γεμίζει τὸ στόμα μὲ κομματιασμένα δόντια καὶ πηχτὸ αἷμα!

Ὁ ἰθαγενῆς Χάντα πέφτει στὴ γῆ, γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ ποτέ!

Ὁ Τάργκα τοῦ ρίχνει μιὰ τελευταία ματιά. Ἐπειτα τὸ βλέμμα του ἀναζητᾷ τὸν Ζανούρ.

Ὁ Γερμανὸς κτηνάνθρωπος ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴ στιγμιαία ἀπασχόλησι τοῦ Τάργκα μὲ τὸν ἰθαγενῆ καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Μπαίνει τρέχοντας στὴν πυκνὴ λόχμη. Σκοπὸς του εἶναι νὰ φτάσῃ στὴ φωλιά του, πρὶν τὸν προλάβῃ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο.

Ὁ Τάργκα ξεχύνεται πίσω του τρέχοντας σὰν ἄνεμος.

Ἡ βλάστησι εἶναι πυκνὴ καὶ οἱ φυλλωσιές κρύβουν τὸν ὄγκο τοῦ Ζανούρ, ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ἑλληνόπουλου. Ὡστόσο ἡ ὀξύτατη ἀκοὴ τοῦ Τάργκα πιάνει τὸν θόρυβο ποὺ κάνουν οἱ βαρειές μπότ-

τες του Γερμανού καθώς χτυπούν το έδαφος. Αυτό του καθορίζει την κατεύθυνσι που πρέπει να πάρη, καταδιώκοντάς τον αμείλικτα.

Καὶ δὲν λαθεύει στὸν δρόμο που ἀκολουθεῖ.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γερμανὸς σηκώνει τὸ μαστίγιο καὶ χτυπάει μὲ λύσσα τὴ δέσμια Μαλόα.

— Σήκω ἔπάνω!, οὐρλιάζει μανιασμένος.

Ἡ περήφανη συντρόφισσα τοῦ Τάργκα μορφάζει ἀπὸ τὸν πόνο. Σηκώνεται, ὅμως, χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιὰ. Προχωρεῖ μὲ τὰ χέρια δεμένα στὴ ράχη, πάνω σ' ἓνα κομμάτι ἀπὸ χοντρὸ κλαδὶ δέντρου. Ἀκολουθεῖ ὁ Ζανούρ. Δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰν διπλὴ φρουρά, προχωροῦν οἱ Χάντα. Φαίνονται ἀμέριμοι, γιατί δὲν μαντεύουν ὅτι ἐκεῖ, γύρω τους, πλανιέται ἡ φοβέρα τοῦ ἀνίκητου Τάργκα.

Καὶ ξαφνικά, ξεσπάει ἡ τρομερὴ καταιγίδα.

Τὸ τρομερὸ Ἑλληνόπουλο ἔφορμᾶ σὰν κεραυνός. Ἔχει ἀρπάξει τὴν ἄκρη μιᾶς κληματσίδας καὶ πέφτει μέσα στὴ συνοδεία τῶν φρουρῶν τῆς Μαλόα ἀκράτητος. Στὸ δεξί του χέρι σφίγγει τὸ μαχαίρι του. Καθὼς χυμάει στοὺς Χάντα στριφογυρίζοντάς το δεξιὰ κι' ἀριστερά, μοιάζει σὰν ἐπιδέξιος θεριστής, που μπαίνει σ' ἓναν ἀγρὸ σπαρμένο στάχια. Τὸ κοφτερό του ἀτσάλι θερίζει τοὺς Χάντα καὶ τοὺς ξαπλώνει καταγῆς!

Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὸ νὰ ἀγωνίζεσαι γιὰ τὴν Πατρίδα σου καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα, γιὰ τὸ Καλὸ καὶ τὸ Δίκαιο!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ὁ Ζανούρ πηδάει σὰν παγιδευμένο λιοντάρι.

Τραβάει ἀπὸ τὴ θήκη τὸ περιστροφὸ του. Ξέρει πὼς εἶναι ἄδειο, ἀλλὰ πιστεύει πὼς μὲ τὴν ἀπειλή του, θ' ἀναχαιτίσῃ τὴν ὄρμη τοῦ Τάργκα. Ἀλλὰ τὸ πανέξυπνο Ἑλληνόπουλο δὲν γελιέται. Θυμάται πὼς ὅλες οἱ σφαῖρες σφηνώθηκαν, πρὶν ἀπὸ λίγο, στὸ κρανίο τοῦ νεκροῦ κροκόδειλου. Σκύβει καὶ χυμάει στὸν ἀντίπαλό του, μὲ τὴν ὄρμη καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα ἑνὸς ἀγριεμένου ρινόκερου.

Ὁ Ζανούρ λοξεύει ἀμέσως καὶ φεύγει τρέχοντας. Στὸ δρόμο πετάει τ' ἄχρηστο περιστροφὸ του. Μπροστά του ὑπάρχει δρόμος ἐλεύθερος νὰ διαφύγῃ, ἀλλ' αὐτὸς προτιμᾶει νὰ τρέξῃ, πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἑνὸς περιεργου ξύλινου σπιτιοῦ, που βρίσκεται στὴν ἄκρη τοῦ ξέφωτου, δίπλα ἀκριβῶς στὰ πυκνὰ δέντρα τῆς ζούγκλας.

Ὁ Τάργκα τρέχει πίσω του σὰν ἄνεμος. Ἡ ἀπόστασι που τὸν χωρίζει λιγοστεύ-

ει. 'Ο Ζανούρ μπαίνει σαν αστραπή στο ξυλόσπιτο. Πίσω του μπαίνει κι' ο Τάργκα. 'Ο Ζανούρ βγαίνει απ' την αντικρυνή πόρτα. 'Ο Τάργκα χυμάει στα ίχνη του. 'Αλλά, τότε, γίνεται κάτι τρομερό: οί δυο πόρτες του ξυλόσπιτου κλείνουν με πάταγο, σα να τις ὤθησε κάποια ανίκητη ἐξωτερική δύναμις! 'Ο Τάργκα βρίσκεται φυλακισμένος. Τώρα καταλαβαίνει για ποιὸ λόγο ὁ κτηνώδης Γερμανὸς ἀκολούθησε αὐτὸν τὸν δρόμο. Κυττάζει γύρω του σαν παγιδευμένο λεοντάρι. Θέλει νὰ βρῆ τρόπο νὰ φύγη, ἀλλὰ ἀμέσως ἕνας παράξενος διακεκομμένος θόρυβος, κάτι σαν φύσσημα πεπιεσμένου ἀέρα, τὸν ἀναστατώνει. Στὸ μνημονικό του πεδίο ξυπνάει ξεκάθαρα ἡ εἰκόνα τοῦ μηχανήματος, πού εἶχε δῆ στο καράβι τοῦ παπποῦ του, ὅταν ἀκόμα ἦταν μικρὸ παιδί. Ἦταν ἕνα μηχανήμα πού λειτουργοῦσε με πεπιεσμένον ἀέρα καὶ δημιουργοῦσε μιὰ δύναμι τρομερή, ἱκανὴ νὰ μετακινήσῃ βαρειὰ ἀντικείμενα.

Τώρα ὁ Τάργκα ξανακούει τὸν γνωστὸ θόρυβο: «Φσσ... φσσ... φσσ...». Κυττάζει γύρω του καὶ βλέπει τοὺς δυὸ ἀντικρυνοὺς τοίχους τοῦ ξυλόσπιτου, νὰ μετακινούνται γοργὰ καὶ νὰ πλησιάζῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον!

Γιὰ πρώτη φορά τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ σπαρταράῃ στο παγωμένο χέρι τῆς Φρίκης! Οἱ δυὸ τοίχοι πλη-

σιάζοντας γοργὰ κινδυνεύουν νὰ τὸν συνθλίψουν, νὰ τὸν λυώσουν ἀνάμεσά τους, νὰ μεταβάλουν τὸ τέλειο καὶ πάντοδύναμο κορμί του σὲ ματωμένο τσιγαρόχαρτο.

Γεμάτος ἀπελπισία τεντώνει τὰ δυὸ του μπράτσα. Τὰ στηρίζει στοὺς τοίχους πού πλησιάζουν καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς συγκρατήσῃ. Ἄδικος κόπος. Τὸ μηχανήμα πού τοὺς κινεῖ ἔχει κολοσσιαία δύναμι. Κι' οἱ τοίχοι συνεχίζουν ἀδυσώπητοι τὸν δρόμο τους! Τώρα δὲν μένει ἀνάμεσά τους, παρὰ μιὰ ἀπόστασις μισοῦ μέτρου. Ἀνάμεσά τους ὁ Τάργκα νοιώθει ἀσφυξία. Κρύος ἰδρώτας τὸν λούζει!

✱

Στὸ μεταξύ ὁ Ἀτσιδάς ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴν κλωτσιὰ τοῦ Ζανούρ καὶ ἔχει ριχτῆ, ὅπως συνήθως, σὲ μιὰ ἀπασχόλησι εὐχάριστη γιὰ τὴν κοιλιὰ του. Προσπαθεῖ νὰ πιάσῃ κάτι ἀγριόπαπιες πού ἐπιπλέουν στὸν ποταμό. Καθὼς προχωρεῖ ὅμως ἔρποντας, οἱ πάπιες φτερουγίζουν λίγο μακρύτερα. 'Ο Ἀτσιδάς πεισμώνει. Ἀρχίζει καὶ πάλι νὰ τὶς πλησιάζῃ με προσοχή. Οἱ πάπιες ξαναπετοῦν. 'Ο Ἀτσιδάς συνεχίζει τὴν προσπάθειά του, μὴ μporώντας νὰ ἐξηγήσῃ πῶς γίνεται νὰ φεύγουν ἔτσι οἱ ἀγριόπαπιες μόλις τὶς σιμῶνει.

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ κρατᾷ ὦρα πολλή.

Καί, ξαφνικά, ὁ Ἀτσιδάς κοντοστέκεται. Ἡ... αὐτάρα

του ἔχει ἀρπάξει τὸν διακεκομμένο θόρυβο, ἐκεῖνο τὸ ἀδιάκοπο «φσσσ... φσσσ... φσσσ...» ποὺ κάνει τὸ μηχανήμα τοῦ πεπιεσμένου ἀέρα! Ἀμέσως τραβάει τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του καὶ τὸν δαγκώνει νευρικά. Κυττάζει τὸ μηχανήμα μὲ ἄγριο βλέμμα. Πιστεύει πὼς κάνει ἐπίτηδες τὸ «φσσ...φσσ...», γιὰ νά... διώχνη τὶς πάπιες!

— Ἐσύ κάνει-κάνει φούς...φούς..., τοῦ φωνάζει, ἔσύ ντιώξει-ντιώξει πάπιος, ἐγκῶ ὄκι τρώει πάπιος, ὄκι πετάνει πάπιος! Ἐγκῶ πετάνει ἐσένα!

Χωρὶς δισταγμὸ ἀρπάζει ἓνα βαρὺ ρόπαλό, ἀπὸ κλάδι δέντρου, τὸ σήκώνει ψηλὰ κι' ἀρχίζει νὰ χτυπάη μὲ λύσσα τὸ μηχανήμα!

Μὲ τὸ δεύτερο χτύπημα σπᾶνε οἱ βαλβίδες. Τὸ συνεχὲς φύσημα διακόπτεται καὶ τὸ μηχανήμα βουβαίνεται. Εἶναι πιά τελείως ἄχρηστο!

ΚΕΦ. 7. Ὅπου ὁ Τάργκα ἐφορμᾷ γιὰ τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, ἀλλὰ ὁ Ζανούρ γίνεται... πουλί καὶ γλυτώνει!

Παγιδευμένος στὸ ξυλόσπιτο ὁ Τάργκα καταλαβαίνει πὼς οἱ στιγμὲς του εἶναι μετρημένες. Βλέπει πὼς καμμιά δύναμις δὲν μπορεῖ ν' ἀναχαιτίσῃ τοὺς δυὸ τοίχους, ποὺ τὸν σιμώνουν γοργά. Κι' ὅμως σὲ μιὰ στιγμή γίνεται τὸ θαῦμα! Οἱ τοῖχοι ἀκίνητοῦν! Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ ὁ Ἀτσίδας ἔχει συντρίψει τὸ μηχανήμα τοῦ πεπιεσμένου ἀέρα, γιὰ νά

μὴν... τοῦ διώχνη τὰ πουλιά! Μιὰ γλυκεῖα ἐλπίδα ξεχύνεται καὶ πάλι στὴν ψυχὴ τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου. Τώρα ποὺ ὁ φριχτὸς θάνατος δὲν τὸν πλησιάζει μὲ τὴν ἀκατάσχετη ὁρμὴ του, ἔχει ὀλη τὴν εὐχέρεια ν' ἀπελευθερωθῇ. Χρησιμοποιῶντας τὸ ἀτσάλινο μαχαίρι του, ἀρχίζει νὰ πελεκᾷ μὲ δύναμι τοὺς ξύλινους τοίχους. Γρήγορα βρίσκει τὸ ἀδύνατο σημεῖο. Κόβει τὰ σανίδια, ρίχνει τὰ δοκάρια καὶ βγαίνει στὸ φῶς!

Πέρα-μακρὰ βλέπει ὅσους ἀπόμειναν ἀπὸ τὴ συνοδεία τῆς Μαλόα, ν' ἀπομακρύνονται, ὀδηγώντας τὸ ξανθὸ κορίτσι, ἄγνωστο σὲ ποιοῦ μέρος!

Ὁ Ζανούρ δὲν ἔχει ξεκινήσει ἀκόμα.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀκούει τὴ βαρεῖα φωνή του, ποὺ δίνει ὀδηγίες:

— Μὲ τὸν Ἑλληνα τελειώσαμε. Ἡ συντρόφισσά του θὰ μείνῃ κοντά μου! Μὰ τὸν διάβολο δὲν θὰ μοῦ κάνῃ κακὴ παρέα! Ἐσεῖς, σκυλιά, νὰ δουλέψετε, γιὰ νὰ ξαναχτίσουμε ὅ,τι χάλασε. Τ' ἀκούτε; Σὲ μιὰ βδομάδα πρέπει νὰ εἶναι ὅλα ἔτοιμα! Θά...θά...θά...

Ἀπότομα τὰ λόγια του μπερδεύονται. Ἡ γλώσσα του μπλέκει καὶ τὰ μάτια του πετιοῦνται ἀπὸ τὶς κόγχες τους, καθὼς βλέπει τὸν Τάργκα ὀλοζώντανο καὶ πανίσχυρο νὰ τοῦ ἐπιτίθεται! Γιὰ μιὰ στιγμή πιστεύει πὼς ἀντιμετωπίζει βρυκόλακα κι'

ὁ τρόμος του εἶναι μεγάλος! Τὸ φυλλοκάρδι του σπαρταράει. Τὸ βάζει στὰ πόδια, ἐνῶ οἱ ὄπαδοί του γυρίζουν κατάπληκτοι νὰ ἰδοῦν τί εἶναι ἐκεῖνο, ποῦ τρόμαξε τόσο πολύ, τὸν σκληροτράχηλο Γερμανό. Δὲν προλαβαίνουν νὰ ἰδοῦν καλά-καλά ποιὸν ἔχουν μπροστά τους. Τὸ μαχαίρι τοῦ Τάργκα τοὺς σωριάζει στὴ γῆ. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται βόμβος ἀπὸ μηχανὴ ἀεροπλάνου. Ὁ Τάργκα κυττάζει πρὸς τὸν οὐ-

ρανό. Βλέπει ἓνα ἐλικόπτερο ν' ἀνεβαίνει κάθετα. Ὁ Ζανούρ ἔχει πάλι ξεφύγει. Μὰ τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἀσχολεῖται μ' αὐτόν. Τρέχει σὰν ἄνεμος πρὸς τὴ συνοδεία ποῦ ἀπάγει τὴ Μαλόα. Οἱ ἰθαγενεῖς, χωρὶς τὸν Ζανούρ, σκορπίζουν ὅπως τὰ κοράκια, ποῦ τοὺς ρίχνεται ὁ αἰτός!

Ὁ Τάργκα ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας.

— Μαλόα!, τῆς λέει.

Καὶ τὴ σφίγγει τρυφερά.

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης «Ἑπερανθρώπου».

Τὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ «Ἑπερανθρώπου»

73

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ δραματικὰ τεύχη τοῦ ἀγαπημένου σας περιοδικοῦ!

Ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα φοροῦν στοὺς Ἡρωες τοῦ Καλοῦ

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Οἱ Δυνάμεις τοῦ Κακοῦ ἐπικρατοῦν πάνω στὴ Γῆ! Ἡ Ἀνθρωπότης στενάζει κάτω ἀπὸ μιὰ φριχτὴ σκλαβιά, κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν τυράνων, τῶν βδελυρῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου!

Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ κόσμου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν παραδοθῆ στὴ Ρεγκίνα καὶ στοὺς Δέκα, καθὼς καὶ στὰ τερατώδη ὄντα, ποῦ φτάνουν σὲ ἀπανωτὰ κύματα ἀπὸ τὸν πλανήτη Ποσειδῶνα, ἐνῶ οἱ Ἑπεράνθρωποι εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἀντιδράσουν στὴ συμφορὰ αὐτή, γιατί καὶ οἱ ἴδιοι εἶναι αἰχμάλωτοι, ὑποταγμένοι σὲ μιὰ ἀλλόκοτη μοῖρα!

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστούπος,

Ἐγκὼ ἔκει μπροστὰ ἐμένα ντέκα καρπούτζι, ντέκα πεπόνι καὶ μισὸς ψητὸς ἐλάφισ, μὰ ἐγκὼ ὄκι ἔ- ὄρεξος φάει-φάει αὐτὸς, χορτάσει ἐμένα!

Ἐγκὼ ὄκι τέλει φάει-φάει πιά! Ἐγκὼ τέλει μεί- νει νηστικό-μνηστικό, πετάνει ἐμένα! Ψυχὴ ἐμένα πο- λὺ ντροπὴ ἐμένα! Ἐγκὼ τέλει ὄκι ἀκούει, ὄκι βλέπει, ὄκι τρώει τίποτας! Ἐγκὼ τέλει πεταμένος νὰ εἶναι ἐμένα!

Ἐσύ, Κοντοστούπος, λέει-λέει ἔρτει Ἀφρικανι- κή, ἐγκὼ νομίζεις ἐσύ ὄκι ἔρτει! Μὰ ἐσύ ἔρτει! Ἐσύ πετάει-πετάει ψηλὰ ἀέρα πάνω ζούγκλα, ἐσύ ὀρμη- σει-μορμήσει πάνω Ἀτσίντα, ἐσύ χτυπήσει-χτυπήσει Ἀτσίντα χαστούκος μούρη Ἀτσίντα, ἐσύ φύγει-φύγει πάλι, ὄκι σταθῆ παλέψει Ἀτσίντα!

Αὐτὸς μεγάλος ντροπὴ ἐμένα, φάει ἐμένα χα- στούκος μούρη ἀπὸ Κοντοστούπος! Ἐγκὼ ρετζίλι ἐμένα σ' ὄλος θηρίος καὶ σ' ὄλος ἄνθρωπος μεσα ζούγκλα, ἐγκὼ τέλει τώρα πετάνει-πετάνει!

Ἐσύ ὄκι ἄντρος, Κοντοστούπος! Ἐσύ χτυπήσει χαστούκος, ἐσύ φύγει-φύγει, ἐσύ ὄκι μείνει κοντὰ ἐ- μένα, ντεῖρει ἐγκὼ ἐσένα! Ἐσύ πετάει-πετάει σὰν πουλῖς, ἐσύ ντειλὸς σὰν λαγκὸς, ἐσύ ἄτιμο σὰν τσα- κάλις!

Ἐσύ ὄκι ἔρτει πάλι ντεῖρει ἐγκὼ ἐσένα, ἐγκὼ «φτοῦ» ἐσένα!

Ἐγκὼ περιμένει φάει-φάει ἐσένα

ΑΤΣΙΝΤΑΣ

ΤΑΡΓΚΑ

Έβδομαδιαία Βιβλία
'Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν.

Γραφεία: Λέκκα 23
'Αριθ. Τηλεφ. 36.373

'Αριθ. 10.—ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλούνται στὰ γραφεία μας, πού εἶναι ἀνοικτὰ κάθε μέρα 9—1½ καὶ 5—7, ἐκτὸς τοῦ ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οἶκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
'Αρχισυντάκτης: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, Λ. 'Θησέως 323. Προϊστάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργαλάς Μεγίστης 19.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) 'Ο κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας.	6) Τάργκα, ὁ Λευκὸς Σίφουνας.
2) 'Η σπηλιὰ μὲ τὰ Διαμάντια.	7) Μόνομαχία Βασιλέων.
3) Ζοῦμπο, ὁ 'Ιερὸς 'Ελέφαντας.	8) Συναγερμὸς στὴ Ζούγκλα.
4) 'Ο φύλακας τῶν 'Θησαυρῶν.	9) Ζανούρ ὁ προδότης
5) Μαλόα, τὸ Κορίτσι-Τίγρις.	10) Στὴ φωλιὰ τοῦ Ζανούρ

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Τάργκα», τὸ

—≡ 11 ≡—

εἶναι κάτι πού κανένας δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ φαντασθῆ, κάτι ἐκπληκτικὸ καὶ ἀπροσδόκητο, κάτι φαντασμαγορικὸ καὶ συναρπαστικὸ, κάτι συγκλονιστικὸ καὶ γιγάντιο!

ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΟΜΟΣ

'Ο Τάργκα, τὸ 'Ατρόμητο 'Ελληνόπουλο, συνεχίζει τὴν ὑπεράνθρωπη πάλη του μὲ τὸν ἀπεχθῆ Ζανούρ, τὸν ἀπαισίο ἐχθρὸ τῶν ἀνθρώπων, τὸν βδελυρὸ ἀρχιεγκληματία μὲ τὴν πορωμένη ψυχὴ!

ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΟΜΟΣ

'Ενα τεύχος πού κανένας σας δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσῃ!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

